

[Miêu – Thử] Dữ Tử Thành Thuyết

Contents

[Miêu – Thử] Dữ Tử Thành Thuyết	1
1. Chương 1-1: Tự	1
2. Chương 1-2	1
3. Chương 2	3
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	9
7. Chương 6	11
8. Chương 7	13
9. Chương 8	17
10. Chương 9	18
11. Chương 10	20

[Miêu – Thử] Dữ Tử Thành Thuyết

Giới thiệu

Editor: Lang Băm Đều (Băm), Ngọc Nhi (1 – 15), Emi Chan (Mi) (22), Yu Chan (Dầu) (36 -37)Beta: Thanh Ngân (Lin)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-thu-du-tu-thanh-thuyet>

1. Chương 1-1: Tự

Miêu Miêu ái thượng tiểu bạch thử, thế nhưng Tiểu Bạch tựa hồ rất hận hắn, thậm chí còn tại trùng tiêu lâu một kiếm đâm vào ngực hắn, muốn đưa hắn vào tử địa!

Miêu Miêu bị trọng thương đau lòng gần chết, không có ý chí cầu sinh, trầm mê trong mộng cảnh không muốn tỉnh lại.

Nhưng hắn lại không biết, người mà hắn mong nhớ đang ngày đêm thủ hộ tại bên cạnh mình.

Hơn nữa...Còn có hài tử của hắn!

Ba tháng sau, Miêu Miêu trong mộng cuối cùng tỉnh, nhưng lại không nhìn ra Tiểu Bạch hoài thai, ly khai hăm không đảo...

2. Chương 1-2

Hăm không đảo

Trong khách phòng, tứ tử đứng vây quanh Bạch Ngọc Đường, không tiếc lời luân phiên khuyên giải an ủi, mong muốn có thể nói động để y trở về phòng nghỉ ngơi một hồi, thế nhưng ánh mắt Bạch Ngọc Đường thủy chung chỉ nhìn chăm chăm vào Triền Chiêu đang nằm ngủ trên giường, an tĩnh trầm trong mộng, hai tay chăm chú nắm chặt lấy tay trái của Triền Chiêu, vẫn không nhúc nhích, hình như trong phòng chỉ có bọn họ miêu tả hai người, căn bản không – cảm giác những người khác tồn tại.

“Ngũ đệ, người đi nghỉ ngơi một lát a, Triền Chiêu có đại tẩu người chăm sóc, sẽ không có việc gì.” Lô Phương tương đối lý trí, y biết trừ phi xác định Triền Chiêu không có việc gì, bằng không Ngũ đệ vô luận như thế nào cũng sẽ không ly khai.

“Ngũ đệ, mấy ngày nay người đều chưa chợp mắt một lần, cơm nước cũng chưa một lần hảo hảo dùng quá, thân thể sẽ chịu không nổi.” Trong các huynh đệ Hàn Chương tối hiểu rõ tính tình của Bạch Ngọc Đường, thực sự không đành lòng nhìn Ngũ đệ nhà mình tự dần vật bản thân như vậy.

“Đúng vậy, Ngũ đệ, đã mấy tháng qua, người ngày đêm thủ bên cạnh hắn, lấy thân thể người hiện tại, không chừng chích miêu kia còn không có tỉnh lại, người đã ngã xuống trước đi.” Từ Khánh luôn luôn là người nói không chịu suy nghĩ, lời vừa ra khỏi miệng, đã bị ba người hung hăng trừng mắt, không thể làm gì khác hơn là về mặt ủy khuất cúi đầu, không lên tiếng nữa, y cũng là thay Ngũ đệ suy nghĩ a ~! Sao lại là bản thân không đúng rồi?

“Ngũ đệ, người dù là không để ý thân thể chính mình, cũng muốn cho người trong bụng... Chúng ta tiểu cháu trai suy nghĩ a!” Vẫn là Tương Bình tương đối thông minh, nghĩ đến chỉ có tiểu bảo bối chưa chào đời mới khiến Ngũ đệ nhận thức bồi bổ nghỉ ngơi cùng ăn cơm có bao nhiêu trọng yếu đi!

Quả nhiên thấy Bạch Ngọc Đường bóng lưng thân ảnh run nhẹ một chút, làm như có điều kích động. Đang định tiến thêm một bước khuyên nhủ, cửa phòng “Chi nha” “Một tiếng bị đẩy ra.

Chỉ thấy Lô phu nhân một tay bưng khay, một tay khẽ nâng làn váy từ ngoài cửa đi đến.

Tứ tử vừa thấy Lô phu nhân tiến đến, tự động hướng hai bên thối lui, nhượng nường đi vào. Trên đời này, có thể chế phục nhà mình Ngũ đệ không sợ trời không sợ đất đường đường cảm mạo thủ bạch Ngũ gia a, ngoại trừ Giang Ninh bà bà ở ngoài, cũng cũng chỉ có đại tẩu của y.

Bạch Ngọc Đường cũng nghe được tiếng bước chân của Lô phu nhân, lập tức đứng dậy bước nhanh đi qua, muốn cầm chén được trong khay, nghĩ mau chóng cho Triền Chiêu uống vào. Ai biết Lô phu nhân một xoay người, khiến Bạch Ngọc Đường hơi mất đà, Bạch Ngọc Đường lúc này thân thể bất tiện, so ra còn không linh hoạt bằng Lô phu nhân, tay chạm vào khoảng không cả người lão đảo, may là y giữ chặt khung cửa mới không có ngã sắp xuống.

“Trước uống cái này, không thì Triền Chiêu ngày hôm nay cũng không cần uống thuốc nữa!” Lô đại tẩu ngữ khí luôn luôn là không dung Bạch Ngọc Đường có bất luận cái gì cơ hội phản kháng, nàng chỉ chén thuốc trong khay còn đang bốc khói ngậy ngút đối Bạch Ngọc Đường nói.

Bạch Ngọc Đường biết đại tẩu đã nói là không được xía vào, thế nhưng y hiện tại có cố cũng không nghĩ được nhiều như thế đâu, y ngày hôm nay phải xác thực được thương thế của Triền Chiêu, “Vây đại tẩu trước nói cho ta biết, Triền Chiêu đến tốt cùng xảy ra chuyện gì, hắn trên người thương cho dù có nặng hơn, dưỡng đủ ba tháng cũng phải hảo được rồi, vì sao tới tận bây giờ không có tỉnh lại!” Bạch Ngọc Đường cũng không biết lấy đâu ra can đảm, dám đối Lô đại tẩu rống lên. “Chuyện đã tới nước này các người còn muốn gạt ta tới bao giờ?”

Lô đại tẩu cũng khó có được không có phát hỏa, chỉ là thở dài, biết là vô pháp giấu diếm nữa: “Triền Chiêu thương thế thật là đã tốt lắm rồi, tỳ huyết trong cơ thể tuy khó thanh trừ, nhưng là không tới mê man bất tỉnh, sở dĩ đến nay không chuyển tỉnh, sợ rằng... Là chính hắn... Không muốn tỉnh lại.”

Không muốn tỉnh lại!? Bạch Ngọc Đường nghe thế bốn chữ, chỉ cảm thấy trong đầu “Oanh” một tiếng, khiến trước mắt y biến thành một mảnh đen kịt, tứ chi tê dại đứng thẳng bất ổn, hầu như có thể bất cứ lúc nào ngã xuống đất. Bốn chữ đối với y đã kích tuyệt đối còn lớn hơn khi vừa tỉnh lại thì thấy Triền Chiêu sinh tử bất minh nằm ở trước mặt. Y đương nhiên biết, Triền Chiêu vì cái gì không muốn tỉnh lại, là bởi vìvì chính y! Y thương Triền Chiêu quá sâu!

Bạch Ngọc Đường giống như điên rồi dùng dùng đánh về phía Triển Chiêu, nắm lấy cổ áo Triển Chiêu, kéo hẳn từ trên giường bật lên lay động hét lớn vào mặt kẻ đang ngủ say kia: “Tử miêu, người cho ta đứng lên!”

Tứ thử thấy Bạch Ngọc Đường biến thành cái dạng này, đều sợ hãi, rất sợ y làm chính mình bị thương, bước lên phía trước kéo. Không nghĩ tới Bạch Ngọc Đường nổi cơn điên sức lực như trâu như hổ, bốn người đều kéo không nhúc nhích, bị y bỏ qua quãng ngã vật xuống đất

“Người ngủ thoải mái a! Lẽ nào mấy tháng qua ta nói với người nhiều như vậy đều không lọt vào tai người sao? Bạch gia gia ta thật vất vả đối người tốt một chút, người lại được một tấc lại muốn tiến một thước sao, muốn cho Bạch gia gia vẫn như thế hầu hạ người sao? Ta nói cho người biết người đừng nghĩ tới mỹ như vậy! Người nếu như không tỉnh lại, ta sẽ mang nhi tử của người, trốn tới chân trời góc biển, cả đời cũng không thấy người... Ách...” Bạch Ngọc Đường tiếng hô đột nhiên đình chỉ, trong miệng chỉ toát ra một tiếng rên rỉ đầy đau đớn, chỉ thấy y hai tay chặt đè lại bụng, thân thể dần dần trượt xuống dưới.

Tứ thử vội vã cấp tốc từ trên mặt đất bò lên, lần thứ hai tiến lên kéo lại Bạch Ngọc Đường.

Trong bụng truyền ra đau đớn khiến Bạch Ngọc Đường lần này không có khí lực giãy giụa nữa, khả ngoài miệng như trước vẫn không nghe theo, không buông tha: “Buông, nhượng ta đánh tỉnh kia xuân miêu! Mau buông...” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lô phu nhân nháy mắt một cái ra ám hiệu ngầm, Lô Phương lập tức ngầm hiểu, lập tức lui ra sau, vung tay đánh vào sau gáy Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường cả người lập tức nhuỷ xuống, nằm ở trên giường Triển Chiêu. Y mấy tháng qua, thời gian nghỉ ngơi cũng không nhiều lắm hầu như đều là tứ thử dùng phương pháp này ép buộc tới.

Đợi tứ thử luống cuống tay chân mang Bạch Ngọc Đường đi ra ngoài xong, Lô Phu nhân lúc này mới đóng cửa phòng, lại thở dài một tiếng, quay đầu ý vị thâm trường đích nhìn phía Triển Chiêu còn đang trên giường ngủ yên.

“Triển Chiêu a Triển Chiêu, dù là trước đây Ngũ đệ thực sự đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với người, người đường đường nam hiệp, ngự miêu Triển Chiêu, người không phải hành sự luôn luôn quang minh lỗi lạc hay sao? Vậy người có cái gì oán hận, thì cứ cùng Ngũ đệ đối mặt tính toán rõ ràng a, dùng loại này phương pháp dẫn vật y, cũng không tránh khỏi quá mức tàn nhẫn đi...”

3. Chương 2

Triển Chiêu nghĩ chính mình đang nằm mộng, một giấc mộng dài đằng đặc, giấc mộng đẹp nhất trong đời hắn...

Khiến hắn nghĩ rằng nửa cuộc đời trước đã qua dường như không còn đáng kể, đẹp đến mức khiến hắn cảm thấy bản thân như đang ở thiên đường, nhưng cảm giác lại thật đến không thể thật hơn được nữa, khiến hắn chỉ phải không ngừng nói cho chính mình: “Triển chiêu, đó chỉ là người một người hư huyền mê luyến mỹ cảnh trong mơ, một ngày nào đó sẽ phải tỉnh ...”

Nhưng vậy thì đã sao? Cho dù bản thân biết rõ sớm muộn cũng phải tỉnh dậy, nhưng Triển chiêu vẫn không ngừng được mà chìm đắm trong cảnh mộng mà quên đi hiện thực...

Trong giấc mơ, Triển Chiêu thân chịu trọng thương, nằm trên giường không dậy nổi, Ngọc Đường vì hắn mà cực nhọc cả ngày lẫn đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi, chẳng phân biệt ngày hay đêm đều bồi ở bên cạnh hắn, trên mặt tràn ngập lo lắng cùng yêu thương, thấy Ngọc Đường vì hắn mà vất vả như vậy, Triển Chiêu thậm chí đã mong muốn bản thân toàn thân tàn phế, không có thuốc nào cứu được, làm cho mộng này không dứt, vĩnh viễn không nên tỉnh lại!

Tại trong mộng, trong mắt Ngọc đường chỉ có mình hắn, luôn luôn dùng đôi mắt đẹp như hoa đào làm say lòng người tràn đầy thâm tình ngóng nhìn hắn...

Trước đây, hắn đã từng nhìn thấy Ngọc đường như thế, nhưng cảm giác ngay lúc đó cùng hiện tại hoàn toàn bất đồng, không có hạnh phúc cùng ngọt ngào, chỉ có vô tận lạc lõng cùng tuyệt vọng, bởi vì khi đó người ở trong mắt Ngọc đường đều không phải là hắn, mà là Mẫn cô nương cùng Tô cô nương... Dù vậy, ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý kia vẫn được Triển Chiêu ghi khắc thật sâu vào trong đầu... chỉ ít có thể để cho hắn tại trong mộng hồi tưởng lại... Ngày hôm nay, cuối cùng cũng thực hiện được...

Trong giấc mơ, Ngọc Đường nắm tay lấy tay hắn, đối với hắn nói rất nhiều, rất nhiều, có khi là những lời mà trước kia hắn đã từng rất muốn nghe Ngọc Đường nói nhưng lại sợ bị chán ghét mà không dám mong cầu, từ trong miệng Ngọc Đường nói ra là thứ thanh âm tuyệt diệu nhất trên thế gian khiến hắn cam nguyện trầm luân. Đó là những lời nhu tình như nước ngọt thấm lòng người nghe, nhưng từ trước đến giờ hắn chỉ nghe Ngọc Đường dùng những lời đó để nói cùng những nữ tử khác, còn hắn chưa bao giờ hy vọng xa vời một ngày kia Ngọc Đường sẽ nói với hắn những lời như vậy. Triền miên ái ngữ từ đôi môi của ái nhân mà hắn chưa một lần dám chạm đến, tất cả đều là những thứ trước đây dù có nghĩ cũng không dám nghĩ mà giờ đây trong nháy mắt hắn đã có được tất cả, khiến hắn như rơi vào vực tiên vực tử... Nhưng sự thật vẫn cứ là sự thật, một giấc mộng thì mãi vẫn chỉ là giấc mộng, ai không phải tỉnh lại ..., nhưng xin hãy để Triền mỗ phóng túng chính mình một lần đi, để hắn ôm lấy ảo tưởng này, ôm lấy Ngọc Đường trong mộng của hắn, một lần để người kia nằm trong vòng tay hắn, thì cuộc đời này sẽ không còn hối tiếc...

Trong mơ, chính mình thậm chí cùng Ngọc Đường có da thịt chi thân trọng thương sau lại hôn mê bất tỉnh, thức ăn cùng thuốc đều không thể nuốt xuống, là Ngọc Đường dùng miệng từng ngụm từng ngụm uy chính mình; mỗi ngày trên người hắn phải đối được cũng là Ngọc Đường làm vì y không muốn nhờ tay người khác. Chính mình cùng Ngọc Đường xích lõa gặp lại thì, mỗi một tác chạm qua, đôi môi, cổ, ngực... Thậm chí toàn thân đều là xúc cảm chân thực, mọi thứ đều khiến Triền Chiêu mất đi lý trí, tin là thật...

Trong mộng, Triền Chiêu còn nghe được một tin khiến bản thân hắn vui mừng muốn phát điên, hàng loạt những cảm xúc đan xen, kinh ngạc, hạnh phúc, mong chờ,... Nói chung tâm tình của hắn là tựa như một mối tơ vò vạn phần phức tạp, nhưng toàn bộ cảm xúc đó đều diễn tả chung, hắn đang vạn phần hạnh phúc

Ngọc Đường trong bụng có hài tử của hắn, Triền Chiêu hắn có hài tử! Hắn thậm chí còn chân thực cảm giác được Ngọc Đường nắm lấy tay hắn nhẹ nhàng đặt lên cái bụng đã to thấy rõ ràng, khi xoa thì rất mềm mại và ấm áp, hài tử giống như là cảm giác được thân sinh phụ thân nó đang vuốt ve, liền dùng cái chân nhỏ nhẹ nhàng động vài cái đáp lại ...

A ~~ quả nhiên chính mộng a...

Triền Chiêu a Triền Chiêu, người quả nhiên là si tình đến không có thuốc nào cứu được rồi... Sao có thể huyền tưởng tới mức như vậy, Ngọc Đường cùng mình đều là nam nhi thân cao bảy thước, hắn sao lại có thể huyền tưởng cảm mao thủ Bạch Ngọc Đường giống như nữ tử hoài thai sinh hài tử? Quả thực là chuyện cười lớn nhất thiên hạ a!

Cho dù là ở trong mộng, thì ngự miếu Triền Chiêu vẫn là người luôn luôn chính trực ổn trọng, cẩn thận chặt chẽ, mọi chuyện đều lấy hai chữ quân tử làm đầu, nhưng nhìn thấy chính mình lớn mật phóng đảng trong cảnh mộng vẫn khiến hắn kinh hãi nhảy dựng! Không khỏi cười khổ thở dài, thầm nghĩ “Mặc dù Ngọc Đường thực sự có thể... nhưng một người tiêu sái cao ngạo như Bạch ngọc đường, sao có thể cam tâm ủy khuất dưới thân nam nhân, vì hắn hoài thai sinh tử? Cứ cho là trên đời này thật có một người như vậy, có thể khiến Ngọc Đường yêu đến nguyện vì hắn mà làm tất cả... Thì người đó cũng quyết không phải là Triền Chiêu ta ...”

Nghĩ đến chỉ cảm thấy càng thêm chua xót, nhưng hắn lại không thể phủ định điều đó, bởi vì khi đó... Người khiến Ngọc Đường có động lực để phải sống nhất định là người kia, chứ không phải là Triền Chiêu hắn!

Đối với một người thân bị hãm sâu trong tuyệt cảnh mộng mà nói, chua xót hay đau khổ thì cũng sẽ rất nhanh thôi, tất cả đều sẽ bị cảm giác hạnh phúc về thể xác và tinh thần hòa tan mất, Triền Chiêu dần dần tiếp nhận sự điên cuồng, kinh thế hãi tục trong mơ: “Ngọc đường nói rất đúng, Triền mỗ bất quá chỉ là một con mèo ngọc, ngụy quân tử, mọi thứ trong giấc mơ kia căn bản đều là những nguyện vọng xấu xa bản thủ trong lòng Triền mỗ mà thôi!”

Nhận thức rõ điểm này, Triền Chiêu bắt đầu càng thêm tham lam hưởng thụ “hạnh phúc” mà chỉ trong giấc mơ hắn mới có được... Không biết chính mình ngày mai có hay không tỉnh lại, vậy cứ để hôm nay, bản thân được tự do trầm luân trong mộng đi...

Để Triền Chiêu có thể thoải mái cảm thụ được Bạch ngọc đường trong mộng chỉ yêu một mình hắn mà thôi..

... ..

Thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn.

Cuối cùng có một ngày,mộng có đẹp đến đâu cũng có lúc phải tỉnh, trong giấc mộng Ngọc Đường dần dần rời xa hẳn, cho dù hẳn có cổ nịt kéo thế nào thì bạch y nhân kia vẫn dần dần biến mất trước mắt hẳn, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh trắng xóa... Triển Chiêu biết, là lúc giấc mộng này ... Nên tỉnh dậy thôi...

Tuy rằng trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng ngay từ đầu không phải đã biết là kết quả sẽ như vậy sao?

Triển Chiêu có thể làm gì ngoài vui vẻ mà tiếp nhận kết quả từ đầu đã định trước, hẳn sẽ vì chính mình mà cố chống lại số phận chăng? ... Không, không, không... Trong giấc mộng kia đã không còn bạch sắc thân ảnh khiến hẳn nhớ thương nữa, nếu đã vậy thì hẳn còn gì để mà lưu luyến ...

Triển Chiêu nhận mệnh chậm rãi mở hai mắt...

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, trong phòng một mảnh hôn ám, mạnh mẽ mắt ra không cần thích ứng, rất nhanh sẽ thấy rõ người trước mắt, tuy rằng sớm biết cảnh tỉnh lại cùng cảnh trong mơ không giống nhau, đã biết nên sẽ không còn những hy vọng xa vời, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lạc lõng: “Lô phu nhân... Triển mỗ...”

Lô phu nhân hiển nhiên thấy Triển Chiêu tỉnh, trong ánh mắt hiện lên một chút kinh hãi,nhưng nhanh chóng hồi phục lại tinh thần.

Nhưng trong một giây thôi Triển Chiêu đột nhiên nhận ra một việc, ý nghĩ này khiến cho tận sâu trong lòng hẳn mơ hồ như nhen nhóm lên một tia hi vọng Lô phu nhân? Vậy bản thân hẳn đang ở trên hãm không đảo! Tại sao hẳn lại không ở khai phong phủ, lại không phải là Công Tôn tiên sinh chiếu cố chính mình? Mà là... Điều đó có phải là nói lên rằng...?

4. Chương 3

Nhưng lý trí của Triển Chiêu rất nhanh nói cho hẳn biết rằng không có khả năng, Ngọc đường lúc đó thậm chí hận đến mức muốn tự tay giết chết hẳn! Dù lúc đó là lửa giận công tâm, nhưng đó vẫn là sự thật, Ngọc Đường phát hiện tình cảm của hẳn thì phản ứng duy nhất của y là sự thống hận, là hèn mọn, là thật sâu chán ghét cùng khinh bỉ...

Lô phu nhân lúc này mới lấy lại tinh thần, kích động đối Triển Chiêu nói: “Người cuối cùng cũng tỉnh dậy, người có biết hay không người đã mê man ba tháng.”

“Ba tháng!?” Triển Chiêu nghe thấy lại càng hoảng sợ, khó trách bản thân lại thấy giấc mộng kia thật dài, nguyên lai là hẳn mê man suốt ba tháng liền ...

“Đúng vậy, lúc đó hai người các người được cứu trở về, Ngũ đệ bị thương so với người còn nghiêm trọng hơn, mê man tròn bảy ngày bảy đêm cuối cùng mới từ diêm la điện trở về, thế mà thương thế của người rõ ràng đã sớm hảo, lại không biết vì sao cho đến hôm nay mới tỉnh dậy...”

Hai câu sau Triển Chiêu căn bản không có nghe vào, hẳn chỉ nghe được câu trên: “Ngũ đệ bị thương so với người còn nghiêm trọng hơn, mê man tròn bảy ngày bảy đêm ...” Chỉ một câu nói này thôi đã khiến trái tim Triển Chiêu nhói đau, cảm thấy hít thở không thông, căn bản bất chấp thân thể của chính mình ra sao! Bất chấp đau nhức, cũng bất chấp lễ chúc xưng hô, lo lắng mà thốt ra: “Vậy Ngọc Đường hiện tại thế nào?!”

Lô phu nhân nghe được Triển Chiêu hỏi, đầu tiên là sửng sốt, nhưng rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, trầm nghĩ: ” Triển Chiêu hôn mê lâu như thế, thật vất vả tỉnh dậy, người đầu tiên nghĩ đến là Ngũ đệ nhà chúng ta, hơn nữa lại còn gọi Ngũ đệ là... Chắc là chính hẳn cũng không ý thức được bản thân vừa buột miệng nói như thế nào ... Xem ra Triển Chiêu quả nhiên là đối Ngũ đệ tình thâm ý trọng a ~! Cũng không uống Ngũ đệ vì hẳn mà nỗ lực như thế.”

Nghĩ vậy, trong lòng Lô phu nhân cũng hòa hoãn đi ít nhiều, cũng không nhẫn tâm tái trách cứ hẳn ngũ lâu không tỉnh lại, hại Ngũ đệ vì hẳn mà mấy tháng qua phải chịu đủ dày vò, khóe miệng gợi lên độ cong, an tâm mỉm cười, đối với Triển Chiêu nói: “Người ngủ lâu như thế, Ngũ đệ dù thương có nặng hơn cũng hảo rồi.”

Triển Chiêu nghe xong lời này mới yên lòng, thông thả đuổi người, chuẩn bị đứng dậy, nằm một thời gian dài, cũng cần đứng lên hoạt động.

Thấy Lô phu nhân lập tức muốn đi qua dui, Triển Chiêu nghĩ ba tháng qua đại khái đều là nàng dốc lòng chiếu cố chính mình, không khỏi cảm kích nàng, chân thành nói: "Đoạn thời gian qua, đã khổ cực phu nhân..."

"Người khách khí, ta cũng không thấy khổ cực, nhưng thật ra Ngũ đệ, nó vẫn rất lo lắng cho người." Lô phu nhân đỡ Triển Chiêu ngồi dậy, cầm chén thuốc đưa cho hắn.

Triển Chiêu tiếp nhận chén thuốc đang chuẩn bị uống, nhưng bởi vì một câu nói của Lô phu nhân, nên chén thuốc đưa đến bên miệng thoáng chốc dừng lại "Bạch huynh..."

Bất quá chỉ là một cái thoáng chốc rất nhanh hắn liền ổn định tâm thần của chính mình cũng đúng, Ngọc Đường mặc dù luôn luôn cùng ta bất hòa, thường thường đấu khẩu, nhưng đa phần bởi vì chúng ta miêu tả danh hào, hơn nữa người giang hồ tranh đấu tâm lý, khiến Ngọc Đường không có cam lòng, cũng không phải là có thâm cừu đại hận; mặc dù là y phát hiện Triển mỗ đối với y còn có tâm tư bất chính, cũng không đến nỗi muốn đẩy ta vào tử địa, lúc đó hắn là chỉ là giận dữ đánh mất lý trí, mới có thể ngoan tay đâm ta một kiếm, sau trong lòng y có chút hối hận, sợ thực sự lấy mạng của Triển mỗ mới lo lắng đi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận Triển Chiêu không khỏi lắc đầu cười khổ: Triển Chiêu, người đã nghĩ đến tận đâu vậy? Ngọc Đường không phải thực sự muốn cái mạng của người, đối với người mà nói cũng đã là thiên đại ban ân, người còn muốn hy vọng xa vời gì nữa đây? Chẳng lẽ còn muốn Ngọc Đường hầu hạ người cơm nước sao? Đùng hoang tưởng... Sao có khả năng...

Hắn cũng không nghĩ thêm nhiều nữa, cầm lấy bát thuốc giữa đầu một hơi uống cạn, vị dược đắng chát chui vào trong miệng bắt đầu tỏa ra... Triển Chiêu tự nhắc nhở chính mình: cảm giác đau đớn như dao cắt trong lòng nhất định tất cả đều là do tác dụng của bát thuốc! Tuyệt không có lý do khác....

Thấy biểu tình của Triển Chiêu, Lô phu nhân đã đại khái minh bạch tâm tư của hắn, trong lòng không khỏi thở dài: cả hai người đều thanh niên tài俊, nếu như có thể sớm thành thân đối mặt với tình cảm bản thân, cũng không đến nỗi nháo loạn đến tận mức này...

Triển Chiêu tính tình hàm súc ẩn nhẫn, chuyện gì cũng đều giấu trong lòng chịu đựng, không muốn làm phiền bất luận kẻ nào thay hắn quan tâm.

Ngũ đệ thì lại mạnh mẽ quật cường, không cho phép bất kỳ ai nhúng tay vào chuyện của nó, nếu đứng ra giúp lại sợ tổn thương tới lòng tự trọng của nó.

Bất quá cũng may tất cả sóng to gió lớn đều đã qua, đại nạn không chết, tất có hậu phúc, ông trời có lẽ cũng sẽ không bạc đãi hai người, dù sao thì lão thiên gia hắn sẽ không nỡ lòng dứt bỏ một mối lương duyên ...

"Người đi xem Ngũ đệ đi, nó hiện tại hẳn là ở trong phòng đang ngủ." Chờ người thấy nó, thì tất cả mọi chuyện sẽ minh bạch ...

Nói đến đây nàng đứng dậy hướng cửa đi đến, đẩy cửa chuẩn bị đi ra ngoài thì, bỗng lại nghĩ tới chuyện gì, nắm cánh cửa quay đầu lại, dặn dò một câu: "Ngũ đệ ngày hôm nay cũng chưa ăn gì, người lát nữa đi qua, tiện thể mang chút canh tẩm bổ tới cho ngũ đệ dùng đi."

Nhìn theo bóng dáng Lô phu nhân ra khỏi cửa phòng, Triển Chiêu mới chậm rãi đứng dậy, cầm lấy kiện y phục đặt ở bên giường xác thật đã để đó thật lâu không dùng đến, nhưng cũng không nhiễm một hạt bụi, thay y phục lam sắc chải lại đầu tóc chỉnh tề, mới bụng theo canh tẩm bổ hướng gian phòng của Bạch Ngọc Đường đi đến.

Dọc theo đường đi, trong lòng Triển Chiêu vô cùng hoảng loạn, hai gian phòng chỉ cách nhau có một tiểu viện, nhưng Triển Chiêu lại đi mất gần nửa canh giờ, trần trọc bởi hồi đứng bên ngoài qua lại, thế nhưng lại thủy chung không dám đẩy cửa đi vào để gặp mặt y, chỉ cách nhau một cánh cửa thôi vậy mà khoảng cách đó đối với Triển Chiêu tựa như thiên nam địa bắc quá đối xa vời.

Hắn không biết nên đối mặt như thế nào với Ngọc Đường, Ngọc Đường hẳn là đã hận hắn thấu xương đi...

Hơn nữa gặp mặt rồi thì thế nào đâu? Tại trùng tiêu lâu đêm hôm đó, bản thân không phải đã triệt để tuyệt vọng rồi sao? Nếu tỉnh lại phải một lần nữa nghe thấy lời thống hận từ Ngọc Đường thì hẳn thà rằng

bản thân không bao giờ tỉnh lại, cái cảm giác cõi lòng tan nát lúc ấy một lần là đã đủ để hấn khắc cốt minh tâm cả đời.

5. Chương 4

Hấn không biết nên đối mặt với Ngọc Đường như thế nào, Ngọc đường hấn là phải hận hấn thấu xương ...

Hơn nữa gặp mặt rồi thì thế nào? Tại trùng tiêu lâu đêm hôm đó, hấn không phải đã triệt để chết tâm rồi sao? Nếu tỉnh lại phải một lần nữa nghe thấy lời thống hận từ Ngọc Đường thì hấn thà rằng không bao giờ tỉnh lại, cái cảm giác cõi lòng tan nát lúc ấy một lần là đã đủ để hấn khắc cốt minh tâm cả đời.

Đêm hôm ấy tựa như một hố sâu khắc vào ký ức của hấn, khiến hấn vĩnh viễn không bao giờ muốn nhớ tới. Thế nhưng ký ức này, cứ luôn luôn thích đối nghịch với hấn, càng muốn quên đi, lại càng không thể quên, chỉ cần nghĩ đến người kia hấn sẽ nhớ lại, khoảnh khắc ấy trái tim như bị ai cắt nát ra thành mảnh nhỏ, nổi đau đó như khắc sâu vào cả linh hồn!

Nhớ kỹ một đêm kia, Triển Chiêu nghe nói Bạch ngọc đường lừa tất cả huynh đệ một mình chạy đi sấm trùng tiêu lâu, nghe vậy hấn đâu còn giữ nổi bình tĩnh vội vàng giục ngựa chạy như điên đuổi theo. Đột nhập vào bên trong, Triển Chiêu cũng nhiều lần suýt mất mạng trong cơ quan của trùng tiêu lâu, cuối cùng khi lên đến tầng cuối cùng – đồng võng trận, hấn mới nhìn thấy thân ảnh Bạch Ngọc Đường đứng đó xem ra chỉ bị vài vết thương nhẹ, lúc này tảng đá trong lòng hấn mới chậm rãi rơi xuống, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng Bạch ngọc đường đối mặt với thần tình lo lắng của Triển Chiêu lại không chút nào cảm kích, chỉ lạnh lùng nói: “Thối miêu, ngươi tới làm gì?”

“Ngọc... Bạch huynh, Triển mỗ là lo lắng an nguy của người...”

Không nghĩ tới nghe xong lời này, Bạch ngọc đường đột nhiên cười ha hả, trọng giọng cười đầy khinh miệt, làm trái tim hấn thất lại: “Ha ha ha..., chê cười, đối với Bạch gia gia mà nói, chỉ là tiểu xảo cơ quan mà thôi, có thể làm khó dễ được ta? Có gì cần phải lo lắng? Bạch gia gia hiện tại sẽ đi phá đồng võng trận, người nhanh nhanh đứng qua một bên, đừng vướng bận gia!”

“Thế nhưng Bạch huynh, Triển mỗ nghe nói đồng võng trận hung hiểm vạn phần, không thể so với cơ quan ở phía trước! Tiến vào chính là cử tử nhất sinh, trận này, vẫn nên để Triển mỗ đi vào thôi ~!” Triển chiêu tuyệt đối không có khả năng để Ngọc đường đi mạo hiểm như vậy! Nếu nhất định phải có một người đi chịu chết, thì kẻ đó phải là Triển Chiêu, chứ tuyệt đối không phải là Bạch Ngọc Đường...

Ai ngờ Bạch Ngọc Đường nghe vậy lại nổi giận gầm lên với Triển Chiêu, lạnh lùng nói: “Triển Chiêu! Vì sao mọi chuyện người đều phải cùng Ngũ gia ta tranh phong? Ta nói cho người biết, ngày hôm bản danh sách mưu phản kia phải là của ta, Bạch Ngọc Đường ta đã định rồi! Lần này ta tuyệt đối không nhường cho người!”

Triển chiêu quả thực gấp đến độ sắp phát điên rồi, lúc này đâu phải lúc để tranh thưởng danh hào, tranh nghĩa khí? Đây chính là lúc sinh tử cận kề a!” Bạch huynh, hôm nay Triển mỗ không phải cùng người tranh thưởng danh hào, việc này liên quan đến sinh tử, cho nên, cứ để Triển mỗ nhập trận trước đi.”

Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu nói xong lời này, khóe miệng cong thành nụ cười đầy khinh bỉ: “Triển đại nhân, người lời này nếu là đối với nữ nhân nói, sợ là lập tức liên đới với người khăng khăng một mực chung tình đi, lấy thân báo đáp a ~, đáng tiếc Ngũ gia ta đường đường thất thước nam nhi, nghe xong người lời này... Chỉ cảm thấy... ghê tởm!”

Trong đầu Triển chiêu lập tức “Oanh ” một tiếng, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, một lát sau mới hồi phục tinh thần lại, thanh âm còn không ngừng run rẩy: “Người... Người đều... Đã biết?”

“Đúng! Thật không nghĩ tới a ~, Triển đại nhân người đường đường nam hiệp lúc nào cũng một bộ dáng chính nhân quân tử, mở miệng ra là nhân nghĩa làm đầu, nội tâm lại cất chứa những thứ xấu xa, ghê tởm đến vậy, lại dám đối với ngũ gia tôn tâm tư dơ bẩn.” Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ khinh miệt nhìn Triển Chiêu.

“Bạch huynh... Ta...” Từng câu, từng chữ như những mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Triển Chiêu, hần thậm chí gần như không thể thở nổi, hần còn không thể nói nổi một câu giải thích. Hần không hề có ý nghĩ nhúng chàm Ngọc Đường, hần chỉ là ái mộ, ái mộ bạch y thiếu niên hoa mỹ ngạo tiểu thiên hạ, hần chỉ dám đứng xa xa mà lặng lẽ nhìn, giống như hoa trong gương trăng dưới nước, vĩnh viễn không dám chạm vào, tuyệt chưa từng có ý nghĩ kia.

“Người cái gì cũng không cần phải nói nữa, ta không muốn nhìn thấy người thêm một khắc nào nữa, người mau cút đi!” Bạch Ngọc Đường lớn tiếng cắt đứt lời của hần, ngữ khí cường ngạnh kiên quyết đuổi hần đi.

Triển Chiêu lập tức khôi phục lý trí, “Ta sẽ không đi! Trừ phi ta chết!” Cho dù Ngọc Đường có hận hần cả đời, thì hần cũng phải bảo vệ Ngọc Đường cho chu toàn, tuyệt không để Ngọc Đường đối mặt với nguy hiểm! Sinh mạng của Ngọc Đường đối với hần quan trọng hơn tất cả.

“Vậy chớ có trách ta đối với người không khách khí!” Bạch Ngọc Đường lớn tiếng quát lên, Họa Ảnh trong nháy mắt ra khỏi vỏ, mũi kiếm không chút lưu tình lao thẳng hướng Triển Chiêu! Mỗi chiêu tung ra đều là chí mạng, mục đích duy nhất – tính mạng của Triển Chiêu!

Triển Chiêu không dám xuất kiếm, chỉ một mực gơ vỏ kiếm lên vừa đỡ vừa lùi về phía sau, khi đã bị dồn đến chân tường, Triển Chiêu cảm thấy bắt đầu nóng lòng, đột nhiên Bạch ngọc đường thu kiếm trở lại...

Còn chưa kịp nghi hoặc, nhưng thoáng nhìn thấy Bạch ngọc đường đem kiếm thu trở về, rồi “Đang ” một tiếng Họa Ảnh cắm ở trên mặt đất, tay phải vẫn nắm kiếm loan hạ thất lưng quỳ xuống, hô hấp rõ ràng hỗn loạn ồ ồ, ôm bụng run rẩy bộ dáng vô cùng đau đớn, bên trong y phục còn có một tia vết máu trường xuống như ẩn như hiện...

Triển Chiêu bất chấp mọi thứ lập tức chạy qua, hai tay nắm lấy đôi vai Bạch Ngọc Đường đang không ngừng run rẩy: “Ngọc đường, người thế nào bị thương?!”

Lời còn chưa dứt, đã thấy Bạch ngọc đường nhanh chóng xoay người lại, rút ra lấy Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu, mũi kiếm không chút do dự thẳng tắp đâm vào người Triển Chiêu! Triển Chiêu tinh thần toàn bộ đều tập trung vào lo lắng thương thế của Bạch ngọc đường, căn bản không rảnh bận tâm cái khác, không kịp né tránh, đã bị một kiếm thẳng tắp đâm vào ngực...

“Ngô...Ngọc.. Bạch huynh... Vì cái gì?” Triển Chiêu ôm ngực, thậm chí ngay cả đứng thẳng người cũng không được, đôi mắt mở to tràn đầy kinh ngạc nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường thật sự không dám tin Ngọc đường thực sự muốn hần chết đi!

“Nếu là để thế nhân biết, Ngũ gia ta lại bị một người nam nhân tổn tại loại tâm tư này, ta làm sao còn mặt mũi sống ở trên đời này!” Bạch ngọc đường lạnh lùng nói, gương mặt tràn đầy băng hàn.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy đau, thật sự rất đau, không phải cái đau của thân thể mà là của linh hồn, thế nên trái tim mới như vậy thống khổ, nếu bây giờ được chết ngay lập tức thì có phải nỗi đau này sẽ kết thúc hay nỗi đau này sẽ bám theo linh hồn hần đến khi hần uống chén canh mạnh bà! Mặc dù đau đến mức không thành tiếng, Triển Chiêu vẫn không muốn thấy Bạch Ngọc Đường khó xử “Bạch huynh... Triển mô sẽ không... cho phép bất kì ai biết đến...”

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, thần tình như trước tựa như băng tuyết không chút cảm tình: “Hanh ~, sẽ không? Chẳng lẽ Khai phong phủ không ai biết sao? Chẳng lẽ người không đi quảng cáo, chẳng lẽ mọi người đều giống như thần toán ngồi một chỗ bấm ngón tay là vạn sự tự thông đi?!” Câu cuối cùng Bạch Ngọc Đường đột nhiên thẹn quá thành giận rống lên.

“Bạch huynh... Ta không có...” Triển Chiêu nhất thời nghẹn lời, quả thật hần chưa từng nói với bất kì ai, chỉ là Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh tâm tư nhanh nhạy, nhìn ra tâm tư của hần, nhưng chính hần cũng không có phủ nhận, trái lại hần lựa chọn cam chịu... Chính mình quả thật là đáng chết, vì hần mà Ngọc Đường hổ thẹn!

Bất quá, lập tức sẽ kết thúc thôi... Một kiếm đâm vào ngực, chỉ cần đem kiếm rút ra... Tất cả, liền kết thúc ... Triển Chiêu đột nhiên an tường nở nụ cười, là nụ cười tối ôn nhu, tối thần nhiên nhất trong cả cuộc đời hần, ít nhất hần đã được chết trong tay người hần yêu thương nhất trong kiếp này. Chỉ nguyện Ngọc Đường một đời hạnh phúc yên bình.

6. Chương 5

Bất quá, lập tức sẽ kết thúc thôi... Một kiếm đâm vào ngực, chỉ cần đem kiếm rút ra... Tất cả, liền kết thúc như thế ... Triển Chiêu đột nhiên an tường nở nụ cười, là nụ cười tối ôn nhu, tối thân thiện nhất trong cả cuộc đời hắn, ít nhất hắn đã được chết trong tay người hắn yêu thương nhất trong kiếp này. Chỉ nguyện Ngọc Đường một đời hạnh phúc yên bình.

Hắn cảm giác được bảo kiếm đâm vào ngực hắn trong nháy mắt run rẩy một chút, trước ngực máu không ngừng chảy ra cũng giống như dòng sinh mệnh trong hắn đang trôi qua, nhưng hắn căn bản không rảnh lưu ý đến đau đớn của bản thân, chỉ muốn đem những lời trong lòng nói cho hết: “Bạch huynh yên tâm... Nếu Triển mỗ chết... Có thể khiến Bạch huynh không còn cảm thấy bị sỉ nhục... Triển mỗ cam nguyện chết... Có thể được chết dưới kiếm của Bạch huynh... Triển mỗ cũng coi như... thỏa mãn..., chỉ cầu Bạch huynh đáp ứng Triển mỗ... Cuối cùng... Một nguyện vọng... Ngõ...” Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy huyết khí dâng lên, một cổ huyết tinh từ yết hầu dâng lên, Triển Chiêu không kịp nhịn xuống, mặc dù đã cố đóng chặt đôi môi, một tia máu đỏ tươi vẫn theo khoé miệng chảy xuống.

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, không hề nhìn hắn, ngữ khí vẫn lạnh băng: “Có gì thì mau nói! Bạch gia gia ta không có nhiều thời gian rảnh để nháo loạn với người!”

Tâm của Triển Chiêu bây giờ đã triệt để đau nhức đến chết lặng, chính mình đều sắp chết, thế nhưng Ngọc Đường đến nhìn hắn cũng cảm thấy bản mắt sao, Ngọc Đường! Cũng đúng, loại sự tình này nếu phát sinh trên người bất kỳ một nam nhân nào cũng đều cảm thấy bị sỉ nhục! Huống chi Bạch Ngọc Đường còn là một người cao ngạo quật cường xem trọng danh dự! Theo tính tình của Ngọc Đường, lúc này nhất định là thầm nghĩ lập tức làm cho tên đầu sỏ đã khiến bản thân nhận sỉ nhục là hắn lập tức tiêu thất khỏi thế giới này cho nhanh!

Chỉ cần là Ngọc Đường mong muốn, Triển mỗ chắc chắn thành toàn! Bất quá lúc này còn một chuyện chưa xong: “Thỉnh Bạch huynh... Đáp ứng Triển mỗ... Vô luận như thế nào... Đều phải... Sống sót trở về...” Trong mắt Triển Chiêu nhu tình vô hạn, thế nhưng Bạch Ngọc Đường cũng không thêm cho hắn một ánh mắt dù là bố thí cho kẻ sắp chết.

“Hanh ~! Chê cười! Chỉ là một đồng vông trần nhỏ bé người nghĩ có thể lấy đi tính mệnh của ngũ gia sao? Theo như người nói chẳng lẽ Ngũ gia ta sẽ vì tử miếu người mà tự tử phải không?” Bạch Ngọc Đường ngữ khí đầy châm chọc, nét mặt nhưng không có chút nào tiếu ý, thanh âm mặc dù không lớn, nhưng có thể nghe ra, từng câu chữ tràn đầy phẫn nộ!

Tâm Triển Chiêu đã chết, lúc này đây hắn lại dị thường bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu nhìn bóng lưng người kia như muốn khắc sâu vào tâm can: “Thỉnh Bạch huynh... Đáp ứng Triển mỗ...” Vẫn cố chấp cầu xin Bạch Ngọc Đường đáp ứng nguyện vọng duy nhất. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cầu xin một ai đó và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu, hai mắt buông xuống, hàng lông mi thật dài che khuất đường nhìn, chẳng biết ý nhìn về nơi nào mà nói: “Yên tâm... Vì y... Ta sẽ không để bản thân xảy ra chuyện.” Khóe môi dần lên thành một độ cong tuyệt đẹp, trong phút chốc như băng tuyết tan đi mùa xuân đến kéo theo trăm hoa đua nở, tuy tất cả chỉ là trong giấy lát, chỉ là một cái chớp mắt, thế nhưng đã bị Triển Chiêu nhạy cảm bắt được, hắn tuyệt đối không nhìn lầm cũng không phải ảo giác mà là thật, trong giây lát ấy hắn có thể nhận thấy Ngọc Đường hạnh phúc ... đúng, là hạnh phúc!

Triển Chiêu lập tức kinh ngạc, [Vì... Y?] Ai? Rốt cuộc là ai? Người này đối với Ngọc Đường rất quan trọng sao? Có thể khiến Ngọc Đường vì y mà sống! Thật không biết nên khóc hay cười, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời mình hắn lại biết trong tâm của Ngọc Đường luôn tồn tại một người, mà người đó lại không phải là hắn.... Rốt cuộc nên cảm tạ ông trời vì đã có một người yêu thương, bảo hộ Ngọc Đường thay hắn hay nên trách ông trời vì người kia không phải là hắn.

Nhưng ít nhất Ngọc Đường đã hứa là sẽ sống cho dù là vì người kia chứ không phải vì lời cầu xin của hắn, cảm mạo thử Bạch Ngọc Đường nhất ngôn cửu đỉnh, vậy là đủ. Dù sao hắn cũng thật sự cảm tạ người kia – người mà hắn thậm chí còn không biết tên – người đã chiếm được trái tim Ngọc Đường, vì hắn Ngọc Đường sẽ sống. Đa tạ.

“Vây... Hảo...” Triển Chiêu đã hoàn toàn an lòng để chết...

Triển chiêu gian nan bước lùi về phía sau một bước, chuẩn bị rút kiếm ra khỏi cơ thể. Ai ngờ còn chưa kịp hành động, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhấc tay lên tự nội lực đánh thẳng vào ngực hắn, Triển Chiêu cũng không né tránh, nhắm hai mắt bình tĩnh tiếp nhận một chưởng...

Thế nhưng một chưởng này lực đạo cũng không lớn, xem ra Bạch ngọc đường chỉ xuất ra nhất thành công lực, căn bản không thể gây thương tổn được cho Triển chiêu, nhưng đủ để đạt được mục đích của y “Ba “Một tiếng vang lên, Triển chiêu thuận theo chưởng lực cả thân thể bị đẩy lùi về phía sau, hắn cảm giác được cự khuyết chậm rãi rời khỏi thân thể của chính mình, mất đi kiếm chống đỡ, tự thân đã vô pháp đứng vững, lão đảo bán tựa người vào vách tường, cuối cùng mất đi trọng tâm, rơi xuống vực sâu không đáy phía sau...

Khi Triển Chiêu từ trên tầng áp mái của trùồng tiêu rơi xuống, trong nháy mắt, hắn thấy Bạch ngọc đường chậm rãi chuyển người về phía sau ngượng hướng của Triển Chiêu...

“Ngọc đường, đến thời khắc cuối cùng, ngươi cũng không chịu nhìn Triển Chiêu một lần sao... Ngọc đường”, “Ngọc đường” hai từ này hắn chưa từng một lần gọi thành tiếng, nhưng lại là từ hắn gọi thầm trong tâm hàng ngàn lần và giờ đến lúc chết vẫn chỉ dám gọi thầm không dám thành tiếng.

ta là ai oán tiểu phân cách tuyến

Triển Chiêu lần thứ hai rơi vào hồi ức thống khổ không thể tự thoát ra được...

Nhưng hắn cũng đủ tỉnh tường để nhận thức rõ một việc, bản thân hoàn toàn không có cách nào từ bỏ tình cảm đối với Ngọc đường, giống như lúc này đây vừa từ quỷ môn quan trở về hắn chẳng những không hận một kiếm kia mà chỉ thấy thống khổ, chỉ muốn gặp Ngọc Đường, muốn xác nhận y khỏe mạnh bình an, chỉ bấy nhiêu thôi...Chỉ mong Ngọc đường mãi bình an dù Ngọc đường đối với hắn chỉ có chán ghét.

Nghĩ vậy, Triển Chiêu cuối cùng cố lấy hết dũng khí, đẩy ra cửa phòng Bạch ngọc đường.

Nhẹ nhàng đi vào bên trong, đặt bô canh lên bàn, thấy Ngọc Đường còn đang ngủ say, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của y nên không dám đến gần mà chỉ đứng cạnh bàn tĩnh tế quan sát Ngọc Đường một phen. Bạch ngọc đường nằm nghiêng người quay mặt vào, chỉ để hắn nhìn thấy bóng lưng, nhưng chỉ bóng lưng cũng đủ để cho Triển Chiêu tâm thần nhộn nhạo! Bất quá Triển Chiêu cố gắng khắc chế dục vọng muốn tiến lên ôm lấy Ngọc Đường vào lòng, nhưng hắn không được phép quấy nhiễu Ngọc đường, bởi vì nếu Ngọc đường tỉnh thì ngay cả quyền lặng lẽ nhìn Ngọc đường của hắn cũng tuyệt đối không có...

Nhìn bóng lưng Ngọc Đường, phát hiện y không có vì lúc trước bị trọng thương mà đơn bạc hao gầy, trái lại là mập ra đi, eo cũng to ra một vòng, cánh tay trái lộ ra bên ngoài cũng trở nên tròn vo, mu bàn tay trắng nõn cũng trở nên tròn hơn trước. Xem ra dù không có Triển Chiêu thì Ngọc đường vẫn sống rất tốt.

Nghe bên tai truyền đến tiếng hít thở an tĩnh bình ổn của Ngọc đường, Triển Chiêu trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nghe Lô phu nhân nói Ngọc đường một ngày một đêm cũng chưa có hảo hảo ăn gì, còn có chút lo lắng, xem ra chính mình lo lắng quá nhiều rồi, Ngọc đường thật là đã không đáng ngại, “Người kia ” quả thật đã chiếu cố Ngọc đường rất tốt, Ngọc đường đều béo ra...

Được rồi, thấy Ngọc đường bình an vô sự, cái này... Vây là đủ rồi...

Đứng yên si nhìn bóng lưng Ngọc Đường một lúc lâu, Triển Chiêu thủy chung không có đi ra phía trước, cuối cùng dù lưu luyến nhưng vẫn quyết định rời khỏi gian phòng của Bạch ngọc đường...

Cho nên hắn không thể thấy khuôn mặt của Ngọc đường mà hắn yêu thương quay vào trong đã tái nhợt như tờ giấy, khuôn mặt trắng như tuyết hiện rõ nét suy yếu chưa từng có; cho nên hắn còn không biết ba tháng qua, Ngọc Đường bởi vì lo lắng cho hắn, chiếu cố hắn mà không để ý thân thể của chính mình, hầu như mất ăn mất ngủ...

Cho nên hắn không thể thấy thân thể đơn bạc của Ngọc Đường đã không thể che lấp được cái bụng tròn vo so với nữ tử có thai còn lớn hơn rất nhiều – hài tử đã tròn sáu tháng, cho nên hắn còn không biết chính mình sắp được làm phụ thân, mà người hắn yêu đến khắc cốt minh tâm vì hắn chấp nhận dưng dục sinh con nối dòng nhưng cũng bởi vậy mà nhận hết dằn vặt, ngày ngày xương sống thắt lưng đau nhức, thậm chí

cũng không cách nào nằm ngửa ra mà ngủ, chỉ có thể nằm nghiêng. Ngày xưa cái kia ngọc thụ lâm phong, thân thể khỏe mạnh Bạch ngũ hiệp từ lâu đã không còn tồn tại nữa, hôm nay Bạch ngọc đường dị thường suy yếu, cả bước đi cũng gian nan vô cùng... Tất cả đều chỉ vì một người mà Bạch ngọc đường đã yêu – Triển Chiêu, yêu đến mức cả sự kiêu ngạo của bản thân mình cũng từ bỏ, thân là nam nhân lại chấp nhận vì nam nhân khác sinh hài tử, thế nhưng nam nhân kia giờ đang chuẩn bị bước đi rời khỏi y mà y thậm chí còn không biết, không thể lên tiếng giữ lại.

Những ... điều này... Triển chiêu sẽ không được biết, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, lô phu nhân đi vào phòng Triển Chiêu đưa thuốc, chỉ nhìn thấy giường chiếu được sắp xếp gọn gang sạch sẽ, trên bàn chỉ còn lưu lại một phong thư do Triển Chiêu viết.

Trên thư Triển Chiêu lời lẽ đầy thành khẩn – biểu đạt sự cảm kích đối với ân cứu mạng của Lô phu nhân, cùng với các vị đạo chủ của hãm khoảng không đảo mấy tháng qua khổ cực chiếu cố hân, còn nói rõ chính hân là bởi vì nóng lòng chạy về khai phong phủ báo tin bình yên cho Bao đại nhân an tâm, mới có thể vội vã không từ mà biệt, hi vọng các vị không cần lo lắng.

Mà đối với Bạch ngọc đường, hầu như cùng tứ thử như nhau, Triển chiêu chỉ dùng một câu: “Đa tạ Bạch huynh đã chiếu cố, Triển mỗ đã khiến Bạch huynh mệt nhọc, ân này Triển mỗ nhất định khắc cốt ghi tâm, ngày sau nhất định hồi báo.” Biểu đạt rõ hân biết ơn Bạch ngọc đường, nhưng hoàn toàn không đề cập đến cái khác – bởi vì hân đáp ứng Ngọc đường rồi, cuộc đời này tuyệt không để người khác biết cảm tình của hân đối với Ngọc Đường..

7. Chương 6

Lô phu nhân đọc xong thư Triển Chiêu để lại, lập tức chạy đến phòng Bạch ngọc đường, khi nàng bước vào phòng nhìn thấy trên bàn canh tắm bồ đã lạnh thấu từ bao giờ thì nàng triệt để hồ đồ rồi, [Tại sao lại như vậy? Khi Triển chiêu tỉnh lại lúc đó biểu tình lo lắng, ngôn ngữ đầy quan tâm... Ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm a ~! Hân rõ ràng đối với Ngũ đệ hữu tình, nếu biết Ngũ đệ đang mang trong người cốt nhục của hân, sợ là sẽ cảm động, vui mừng còn không kịp đâu ~! Vì sao lại không nói một tiếng thì đã bỏ đi? Nghĩ đến Triển chiêu đường đường Nam hiệp cũng là người trọng tình trọng nghĩa, dám đảm đương trách nhiệm lại có thể làm ra hành vi thế này sao, bỏ mặc Ngũ đệ cùng hài tử mà không lo? Huống chi, quan trọng hơn còn không từ mà biệt. Đây cũng không phù hợp với tác phong hành sự của hân từ trước đến giờ]. Lô phu nhân không nói một tiếng, chỉ nghi hoặc đứng cạnh bàn nhìn chén bồ canh đã lạnh tanh, lúc này Bạch ngọc đường đã tỉnh lại.

Thấy Bạch ngọc đường vừa tỉnh lại, chuẩn bị đứng dậy muốn xuống giường, Lô phu nhân bước lên phía trước ngăn cản y lại, hỏi: “Ngũ đệ, Người có gặp qua Triển Chiêu chưa?”

Bạch ngọc đường nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu được: “Vậy mèo con đã tỉnh!” Lập tức đẩy đại tẩu sang một bên, muốn đứng dậy đi tìm Triển Chiêu.

Lô phu nhân vừa nghe xong lời này, nàng liền biết Triển Chiêu là nhân lúc Ngũ đệ nhà mình ngủ say mà đến nhưng lại không đánh thức y, lúc này nàng chỉ biết thở dài: cả hai người thanh niên này còn muốn hành hạ nhau đến bao giờ, chẳng lẽ phải đợi đến không còn cứu vãn được nữa thì mới tỉnh ngộ sao? Lại nhìn Ngũ đệ vẻ mặt vui mừng, Ngũ đệ kiêu ngạo ương bướng lại chấp nhận vì Triển Chiêu làm đến mức này, nàng không dám nghĩ đến sau này sẽ như thế nào, nam tử lại nghịch thiên hoài thai là cử tử nhất sinh, nghĩ đến đây tâm nàng đau thắt lại....

Nàng nhẹ nhàng giữ Bạch Ngọc Đường lại, giúp Bạch Ngọc Đường quay về trên giường, cố gắng nói thật phóng khoáng: “Người không cần đi, hân đã đi...”

Bạch ngọc đường không khỏi sửng sốt, ngẩng đầu đang muốn mở miệng hỏi, đã thấy đại tẩu cũng đang nhìn chính mình, ánh mắt đầy nghi hoặc yêu cầu y giải thích rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đại tẩu khẳng định chính y hân là biết nguyên nhân. Thế là y cúi đầu, suy nghĩ thật kĩ những chuyện đã qua giữa hai người, chỉ lát sau liền tự mình bạch, khê lộ ra ý cười yếu ớt, mở miệng nói: “Chuyện đêm đó, Triển Chiêu căn bản không nhớ rõ đi...”, là y tự quyết, tự thực hiện.

‘Đêm đó’... Lô phu nhân đương nhiên biết Bạch Ngọc Đường ám chỉ chính là một đêm kia – đêm hải tử của cả hai được ban cho sinh mệnh – nhưng phụ thân của nó lại không biết! Lô phu nhân cảm thấy tâm trạng của bản thân nhanh chóng chuyển từ đau lòng sang đau...tim a. Đồng tác giả của cái thai – Triển Chiêu, có phải hẳn nghĩ Ngũ đệ của chúng ta là cùng nam nhân khác có hải tử, mới vội vàng không từ mà đi a? Nàng thực sự bị hai tiểu tử này triệt để đánh bại...Có ai tưởng tượng được không, một cầm mao thử danh chấn giang hồ, một ngự miêu quan uy hiển hách lại chẳng khác chi tiểu hải tử nháo loạn bình thường, khiến cho người làm đại tẩu như nàng cũng không biết nói gì nữa.

Nghĩ vậy, Lô phu nhân buông Bạch Ngọc Đường ra, ngồi xuống ghế, xoa xoa huyết thái dương, nhất thời chẳng còn hơi sức mà để ý tới ngũ đệ nhà mình.

Chờ nàng phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện trên giường từ lâu đã không có thân ảnh Bạch ngọc đường, đảo mắt nhìn một lượt khắp phòng mới nhìn thấy Ngũ đệ bảo bối a, Bạch Ngọc Đường đang mở tủ quần áo lấy vài món quần áo và đồ dùng hàng ngày, dùng bao quần áo bao thành bọc nhỏ khoát trên vai, từ trên tường lấy ra Họa Ảnh rồi bước ra khỏi phòng, thật hiên ngang...Ách, không đúng.

Lô phu nhân nhất thời kinh ngạc chỉ biết giương mắt ra nhìn, đến lúc Bạch ngọc đường bước chân đến cửa thì nàng mới giật mình tỉnh lại, kêu một tiếng, vội vàng chạy nhanh chắn trước người Bạch ngọc đường: “Ngũ đệ, ngươi là muốn đi đâu?”

“Mèo con xem ra đã hiểu lầm đệ, đương nhiên đệ muốn đi nói cho rõ ràng.” Bạch ngọc đường nói với vẻ mặt đương nhiên là thế mà không thèm quan tâm đến tình trạng của bản thân. Đối mặt với cảm tình, Bạch ngọc đường luôn luôn suất tính thản nhiên, nếu y đã nhận định Triển Chiêu, mà Triển chiêu đối với y cũng xác thực hữu tình, vậy không có gì để bàn thêm nữa, hạnh phúc phải do chính mình nắm lấy chứ không phải là chờ đợi nó tự đến!

(Ngọc nhi giờ ngón cái: muối đồng ý, cổ lên tiểu bạch, muối và tập đoàn hủ ủng hộ huynh^^)

“Người hiện tại có muốn đi ta cũng không cho đi!” Lô phu nhân lớn tiếng ngăn cản y. Hai người kia thật đúng là trời sinh một đôi, đều như thế không biết yêu quý chính mình, cũng không biết tự xem lại sắc mặt bản thân đều đã tái nhợt thành cái dạng gì rồi, thân thể như vậy nếu giờ lại tiếp tục lặn lội đường xa mệt nhọc quá độ thì chắc nửa đường nhất thi hai mạng cũng có thể quá! Nhưng nếu dễ dàng chịu nghe theo lời nàng thì y đã không phải Bạch Ngọc Đường, một khi y đã quyết định thì dù là thiên hoàng lão tử cũng đừng mong ngăn cản.

Lô phu nhân quả thật hiểu quá rõ tính cách của Ngũ đệ nhà mình rồi, cho nên nàng thật sự lo sợ y sẽ làm liều, nếu là bình thường cứ dùng biện pháp mạnh giữ y lại nhưng hiện tại thân thể y quá suy yếu nàng thật là không dám ra tay, không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng hô to, gọi tứ tử đến ngăn y lại, nếu không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Bạch ngọc đường bị tứ tử thử chế trụ, không thể động đậy, trong lòng hiểu rõ nếu cứ tiếp tục như vậy xuống dưới, chắc chắn sẽ bị các ca ca, tẩu tẩu nghiêm khắc canh chừng, từng giờ từng khắc giám sát chặt chẽ với thân thể y hiện giờ sao trốn được. Đột nhiên tâm sinh nhất kế, vận dụng công lực mạnh đẩy tứ tử ra, dọa cho tứ tử nhảy dựng sợ y làm bậy ảnh hưởng đến hải tử, đành phải bản cũ soạn lại; Lô phương vòng ra phía sau, vung tay lên một chưởng đánh vào gáy bạch ngọc đường khiến y ngất xỉu, tam tử nhanh chóng đỡ lấy y, cái cách họ làm suốt ba tháng rồi nên giờ phối hợp rất ý a.

Mấy người đem Bạch Ngọc Đường đặt trở về trên giường, chỉnh hảo lại góc chăn, cùng nhau thở dài một tiếng rồi mới lui ra ngoài, chỉ để Tương Bình ở lại canh giữ cửa, ai biết khi Ngũ đệ tỉnh lại sẽ làm gì.

Trong phòng, Bạch ngọc đường – đã ngất đi – đáng lẽ phải an tĩnh nằm ở trên giường lại bỗng nhiên mở mắt ra, ngồi dậy, xoa xoa cái gáy đau nhức mà thâm nhủ: lực đạo nặng hơn lần trước, đại ca a, nợ này sau này đệ sẽ đòi lại...=.=//

Nguyên lai vừa rồi Bạch ngọc đường cố ý để cho bọn họ đánh bất tỉnh, bởi vì chỉ khi y té xỉu mới khiến các ca ca tẩu tẩu thả lỏng cảnh giác, phòng bị sơ hở a, đây mới chính là cơ hội tốt để chạy trốn. Hơn nữa ngay tại lúc Lô phương chạy ra phía sau y thì y đã cảnh giác – bị đánh lên suốt ba tháng còn có thể không biết sao – khi cảm giác sắp bị đánh y đã rút cổ xuống một chút, cho nên một chưởng đó vẫn chưa đánh trúng vào chỗ hiểm, sau đó y chỉ cần an tâm té xỉu a – dĩ nhiên y biết sẽ có người chạy ra đỡ, các ca ca luôn rất

thương yêu y mà. Bây giờ rất tốt, chỉ có đứng canh giữ ở cửa – thật vất vả cho tứ ca, sau này đệ sẽ ‘cảm tạ’ sau, nếu huynh có bị đại tẩu giết chết thì cũng không phải lỗi của đệ đâu – tự bảo trọng, giờ thì tạm biệt nha

~. Âm thầm nói lời từ biệt với Tương Bình, Bạch Ngọc Đường chậm rãi chui a, chui a, là chui cửa sổ đó...Muốn hỏi tại sao phải chậm rãi hả? Ngu ngốc, các ngươi có thấy người có thai nào chui cửa sổ mà nhanh được chưa hả?...

Đương lúc Bạch Ngọc Đường ra khỏi hãm khoảng không đảo đặt chân lên đất bằng thì không khỏi quay đầu lại nhìn về trên đảo, khẽ cười thầm chẳng biết các ca ca tẩu tẩu một khi phát hiện y trốn mất không biết trên đảo sẽ hỗn loạn thế nào a, thật tò mò quá đi...

Đang mãi suy nghĩ với mấy ý tưởng tình quái trong đầu mình Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không phát hiện bản thân đang cười. Thật sự mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong suốt ba tháng qua kể từ sau khi sấm trùng tiêu lâu. Không phải giống trước kia ngạo cười thiên hạ mà chỉ là đơn thuần mỉm cười, chỉ thế thôi cũng đủ làm cho ánh mặt trời trên cao cảm thấy xấu hổ trước vẻ đẹp của y – như hoa tuyết tan trong trong ngày đầu xuân, thanh khiết đầy kiêu ngạo nhưng thấm trong đó là vẻ ôn nhu và niềm hạnh phúc – giờ Triển Chiêu đã tỉnh, y có hài tử của hần – bấy nhiêu là đủ.

Miêu nhi! Chờ ta.

8. Chương 7

Bạch ngọc đường chậm rãi cúi đầu, đôi môi cong lên khẽ mỉm cười, đôi mắt hoa đào tràn đầy từ ái, nhìn chăm chú vào cái bụng to tròn của mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve như đang dỗ dành hài tử trong bụng y, mấy tháng qua y cũng đã bắt đầu cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh nhỏ bé này một cách chân thật, tiểu tử vô cùng khỏe mạnh hầu như mỗi ngày đều nháo loạn không ngừng, có lúc y bị đập đau đến toát cả mồ hôi lạnh nhưng những lúc đó y lại thấy vô cùng an lòng, nghĩ đến hài tử y không khỏi lộ ra nụ cười tuyệt mỹ ôn nhu nhất thế gian, vẻ đẹp của y lúc này thật sự làm say lòng người...

“Tiểu tử, không hổ là nhi tử của cảm mao tử Bạch ngọc đường, mới hơn sáu tháng tay chân đã có lực như thế, tương lai nhất định sẽ giống ta cùng phụ thân ngươi, nhất định là kì tài luyện võ ~!” Bạch ngọc đường nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy kiêu ngạo a.

Tiểu hài tử trong bụng làm như nghe được phụ thân khích lệ, “Đông! Đông!” Bắt đầu khoa tay múa chân nhiệt tình đáp lại phụ thân như muốn khẳng định thêm suy nghĩ của phụ thân.

Thế nhưng tiểu hài tử ‘ra chân’ quá nặng lại bất ngờ khiến Bạch ngọc đường toát một tầng mồ hôi lạnh! Đau đến mức y loạn hạ thất lung, cúi người xuống ôm lấy bụng, một tiếng rên đau cũng nhịn không được tràn ra ngoài. Y sắp đứng lên không nổi, không thể làm gì khác hơn là một tay ôm lấy bụng đi đến tảng đá lớn gần đó, một tay kia đỡ trụ thất lưng mà ngồi xuống.

Một bên ngồi nghỉ tạm để bình ổn hô hấp làm dịu cơn đau, một bên không ngừng xoa xoa bụng, trấn an hài tử trong bụng “Hài tử, phụ thân biết ngươi thân thủ rất tốt, ngươi không cần tiếp tục chứng minh, phụ thân sẽ nhanh chóng mang ngươi đi gặp miêu phụ thân, đến lúc ngươi ra ngoài tha hồ mà lấy hần ra luyện tập quyền cước để xem sau này hần còn dám bỏ phụ tử chúng ta mà đi không, nhưng nếu ngươi cứ nháo loạn thế này thì bao giờ chúng ta mới đến kinh thành a ~?” Bạch Ngọc Đường bắt đầu công tác giáo dục hài tử ngay khi còn trong bụng.

Ai biết hài tử này dường như biết sẽ rất nhanh chóng gặp được phụ thân, trái lại càng thêm vui sướng không hề kiêng nể mà luyện tập quyền cước trong bụng y, làm cho Bạch ngọc đường nhất thời dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trấn an: “Tiểu tử tổng ~, xem như Ngũ gia ta sợ ngươi được không ~? Ngươi cũng đừng ở bên trong luyện công nữa, chờ ngươi đi ra ngoài, Ngũ gia nhất định dạy ngươi võ công thật lợi hại!”

Đông! Đông! Lại thêm hai cước, “Ta cảm mao tử Bạch ngọc đường nhất định nói giữ lời!” – Tiếp tục dụ dỗ hài tử.

Đông! Đông! “Nghĩ Ngủ gia ta trường kiếm giang hồ, Sợ quá ai? A! ... Được rồi ~! Ngoại trừ... Can nường cùng đại tẩu, tiểu tử ngươi là người thứ ba, như vậy cũng xem như cho ngươi có mặt mũi, được chưa?!”

Đông! Đông!”Tiểu tử thối... Ngươi! Hô ~ hô ~, tin hay không chờ ngươi đi ra Bạch gia gia ta nhất định đánh cho cái mông ngươi nở hoa!”

... ..

Và cứ như vậy một đường Bạch ngọc đường cùng nhi tử trong bụng tiến hành giao lưu bằng ‘ngôn ngữ’ của riêng mình. (=)phụ tử tình thâm a

)

Bạch ngọc đường bị đập đau lại không làm gì được chỉ đành cắn răng thầm nghĩ: “Hài tử này sao lại giống Ngủ gia đến vậy a, nếu có thể giống mèo con nhiều một chút thì tốt rồi, chí ít, sẽ không nháo loạn thế này, làm khó ngủ gia ta.” Cảm thụ được hài tử trong bụng thích động, Bạch ngọc đường lại nghĩ tới Triển Chiêu.

“Nếu so ra thì đau nhức trong bụng cũng không bằng một phần vạn so với nỗi đau mà ngày ấy một kiếm đâm vào ngực mèo con đi...”Bạch Ngọc Đường một bên nhẹ xoa cơn đau âm ỉ trong bụng một bên lại nghĩ về cái đêm sấm trùng tiêu lâu ấy, Cái đêm hắc sâu không thấy đáy...

Buổi tối ngày hôm đó, đang đứng trước võng trện, Bạch ngọc đường xoay người nhìn thấy Triển chiêu thở hồng hộc, vội vã chạy tới, quả thực y cảm động đến muốn lập tức lao qua ôm lấy Triển Chiêu! Thế nhưng y cắn răng khắc chế bản thân không hành động, Y bây giờ còn không thể cho mèo con biết tình cảm của y, thậm chí trong người y còn có một sinh mệnh nữa – hài tử của hai người! Bởi vì y hiểu Triển Chiêu hơn bất kì ai, nếu để Triển chiêu biết thì lại càng không cho phép y một mình mạo hiểm, mèo con nhất định sẽ liều chết đi theo bảo hộ y dù phải xuống tận địa ngục!

Thế nên Bạch ngọc đường nỗ lực khiến bản thân tỏ ra chán ghét Triển chiêu chán ghét đến cực điểm, dùng ngôn từ cay nghiệt đầy khinh bỉ để kích thích Triển Chiêu...

“Triển đại nhân, người lời này nếu là đối với nữ nhân nói, sợ là lập tức liền đối với người khẳng khẳng một mực chung tình đi, lấy thân báo đáp a ~, đáng tiếc Ngủ gia ta đường đường là một đấng nam nhi thân cao bảy thước, nghe xong lời này của ngươi... Chỉ cảm thấy... ghê tởm!” Miêu nhi, không phải! Tuyệt đối không phải! Xin lỗi, xin lỗi, chỉ một lần này thôi!

“...Triển đại nhân người đường đường nam hiệp lúc nào cũng một bộ dáng chính nhân quân tử, mở miệng ra là nhân nghĩa làm đầu, nội tâm lại cất chứa những thứ xấu xa, ghê tởm đến vậy, lại dám đối với ngủ gia tồn tâm tư dơ bẩn.” Mau đi đi mèo con, sau này ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết tất cả. Đừng nhìn ta như vậy, lòng ta sẽ rất đau, mèo con.

Từng lời, từng chữ tuôn ra không chỉ thương tổn Triển chiêu mà còn đâm thẳng vào trái tim y, nhưng y vẫn chỉ có thể lạnh lùng nhìn người kia – người y yêu nhất trong đời mà bản thân không ngừng tuôn ra lời độc ác. Ai ngờ ...

” Ta sẽ không đi! Trừ phi ta chết!”Triển Chiêu kiên quyết khẳng định.

Đúng vậy! Trừ phi chết, chết... Bằng không Triển Chiêu sẽ không bỏ lại ta một mình rời đi, trừ phi hắn chết, có câu này đủ rồi.... vì câu nói này...tất cả đáng giá....Triển chiêu không biết y có hài tử cũng được.....đáng giá...Triển chiêu hận y cũng được....đáng giá....rất đáng giá...

Bạch Ngọc Đường cảm lấy Họa Ảnh đâm về phía Triển Chiêu ... Mèo con, xin lỗi!

Thế nhưng lúc này tựa hồ tiểu sinh mệnh trong bụng bắt đầu vì phụ thân mà bất bình thay, không an phận bắt đầu kháng nghị!

Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy trong bụng một trận đau nhức, trước mắt thoáng một mảnh đen kịt, tay cầm kiếm lập tức nhuyển xuống, mà ngay cả đứng cũng đứng không được nữa, chỉ phải quỳ một gối xuống đất dùng kiếm cắm trên mặt đất chống đỡ, mới miễn cưỡng trụ thân thể không có ngã xuống. Cảm nhận được tiếp theo là hạ thể hình như có dịch thể ẩm áp chậm rãi chảy ra, điều này làm cho Bạch Ngọc Đường sắc mặt trắng bệch, tâm thoáng chốc luống cuống...”Hài tử, không nên! ... Không phải bây giờ, phụ thân

người sẽ không sao..."Cũng may chỉ là một cái chớp mắt, hài tử tựa hồ cũng minh bạch tình huống, dần dần chịu yên ổn xuống...

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, Bạch ngọc đường tâm thoảng co rút lại, rất muốn... rất muốn nhào vào trong lòng Triển Chiêu, để cho Triển Chiêu ôm lấy chính mình thật chặt, y chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi như thế, Y sợ sẽ như thế vĩnh viễn mất đi hài tử này... Hài tử của y cùng Triển Chiêu.

Cũng may Triển Chiêu lo lắng vội chạy qua ôm lấy y, thành công đem lý trí của y kéo về người này vẫn như vậy thân thiết quan tâm y, cho dù mũi kiếm của y hướng về phía hắn, hắn luôn nhất tâm lo lắng an nguy của y, thâm tình này Bạch ngọc đường rất may mắn có được, Vì vậy mèo con, xin cho ta ích kỷ một lần nữa đi! Ta muốn bảo hộ người! Triển Chiêu, miêu nhi của ta!

Nhanh tay rút lấy Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu, không kịp né tránh, một kiếm xuyên qua, máu tươi nhuộm đỏ cả người, ánh mắt Triển Chiêu đầy kinh ngạc, ánh mắt kia thiêu cháy trái tim Bạch Ngọc Đường...Chết lặng.

Khoảnh khắc đó hài tử trong bụng y, đập thật mạnh...y không quan tâm...

Khoảnh khắc đó y..... đau, rất đau, không phải thân thể mà là trái tim...hài tử đã thêm một cước, nhưng y không còn cảm giác...Chết lặng...Đau, nhưng không thể để nước mắt rơi..

Cự khuyết đâm vào ngực Triển Chiêu, cũng đồng thời là ngàn vạn mũi kiếm đâm vào trái tim y...

Để che giấu trong lòng đau nhức, Bạch ngọc đường tiếp tục đối với Triển Chiêu ác ngôn, lạnh mặt...

Thế nhưng, ngốc miêu, ta như vậy đối với người! Ta muốn người chết a! Vì cái gì?...Vì cái gì người một mực chỉ quan tâm cảm nhận của ta, chỉ sợ khiến ta nan kham? Mèo con, cầu người, không nên yêu ta đến mức khờ dại như vậy! Cầu người, Ta Bạch ngọc đường thật sự rất ích kỷ, luôn luôn rất ích kỷ, yêu người nhưng thậm chí không cho người cơ hội lên tiếng...

Mèo con... Người vì sao nở nụ cười? Người cười rất đẹp, ta thích khi người cười! Thế nhưng vì cái gì, dáng tươi cười của người khiến lòng ta từng đợt đau nhức?

Đau.....

Triển Chiêu khiến y cảm nhận được nỗi đau mà cả đời y chưa từng đau như thế.

Tay y run lên, ánh mắt tê dại nhìn hồng huyết không ngừng lan rộng trước ngực Triển Chiêu khuếch tán thành vòng lớn, khoe miệng cũng tràn ra huyết, trong phút chốc trong mắt Bạch ngọc đường được bao phủ bởi một màu đỏ tươi – dòng máu sinh mệnh của Triển Chiêu – máu trong tim Bạch Ngọc Đường – không ngừng tuôn ra...

Bạch Ngọc Đường quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn nữa...

Bên tai còn không ngừng truyền đến thanh âm ần ần khẩn cầu của Triển Chiêu:

"Bạch huynh yên tâm... Nếu Triển mỗ chết... Có thể khiến Bạch huynh không còn cảm thấy bị sỉ nhục... Triển mỗ cam nguyện chết... Có thể được chết dưới kiếm của Bạch huynh... Triển mỗ cũng coi như... thỏa mãn..., chỉ cầu Bạch huynh đáp ứng Triển mỗ... Cuối cùng... Một nguyện vọng..."

: "Thỉnh Bạch huynh... Đáp ứng Triển mỗ... Vô luận như thế nào... Đều phải... Sống sót trở về..."

"Thỉnh Bạch huynh... Đáp ứng Triển mỗ..."

Ta đáp ứng! Ta đáp ứng người! Bạch ngọc đường hầu như trong lòng điên cuồng kêu gào, ta sẽ không chết! Vì người, vì hài nhi của chúng ta, Bạch ngọc đường ta sẽ không chết! Thế nên, người cũng không được chết! Thế nên, chỉ ít hiện tại... Đừng cầu xin ta...Ta vì yêu người nên chấp nhận trả giá, nên ta ích kỷ không nói lời yêu, còn người vì yêu ta nên bao dung ần ần, rốt cuộc nên cười người ngốc hay trách ta quá kiêu ngạo.

Mèo con, nên làm sao mới khiến người ngừng yêu ta? Khiến người... Hận ta...? Tại sao lại yêu ta nhiều đến thế? Trong đêm nayChỉ trong đêm nay thôi hãy ngừng yêu ta....Cầu người....Miêu nhi!

Bạch Ngọc Đường tích tụ nội lực, một chương đánh ra!

Triển chiêu thuận theo nội lực bị đẩy lùi, rơi khỏi trùng tiêu lâu, hồng ảnh tiêu thất...Miêu nhi đã an toàn – đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Bạch ngọc đường. Thế nhưng nỗi đau trên gương mặt Triển chiêu vẫn hiện hữu trong đầu y.

Bạch ngọc đường xoay người không dám nhìn, y không thể... Khiến mèo con phát hiện những giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống trên gương mặt y, y không thể ... khiến mèo con có một tia hy vọng! Bởi vì y biết, Triển chiêu chỉ cần còn có một hơi thở, sẽ chắc chắn dùng cả tính mạng để bảo hộ y, trừ phi khiến cho hắn tuyệt vọng! Đối tình tuyệt vọng, đối y tuyệt vọng...

Đau.....Trái tim y đau quá!....

Nước mắt lăn tràn trên bờ mi, nhưng y lại đang cười, khóe môi đang vẽ lên độ cung tuyệt đẹp....Đẹp đến thế lương.....Đẹp nhưng vô hồn.....Y có thể cười khuyên đảo chúng sinh, cười ngạo thiên hạ, nhưng tuyệt chỉ vì một người mà khóc.

“Mèo con, chờ ta... Ta sẽ không chết, ta sẽ sống quay về tìm ngươi, đến lúc đó, ta sẽ nói cho ngươi nghe tất cả – ta yêu ngươi, dùng thời gian cả đời... Nói cho ngươi nghe...”

Lau đi nước mắt, rút lấy Họa Ảnh cùng Cự Khuyết, hướng đồng võng trận tiến lên.

“Triển Chiêu, hôm nay... Để Cự Khuyết của ngươi thay ngươi, thủ hộ ta... Cùng con của chúng ta đi...”

“Hài nhi ngoan..... bảo bối hãy ngoan nhé....hãy đi cùng phụ thân...Yên tâm phụ thân sẽ dùng cả sinh mệnh bảo hộ con”

“Đông Đông!!”

“Hảo hài nhi!!!”

Trong bóng đêm thâm trầm, nhất mực bóng trắng tiêu sái bước đi, sáng đến chói mắt...

... ..

Đồng võng trận khởi động...Cự khuyết, Họa Ảnh vung lên....

.....

Ngàn vạn mũi tên bao phủ cả góc trời, bạch y chìm trong loạn tiễn.

.....

Mũi tên xé vào da thịt – May mắn là ta không phải miêu nhi!

.....

Mũi tên trượt ngang qua bụng – May mắn hài tử vẫn an toàn!

.....

Bạch y hóa hồng y, dòng máu đỏ từ khóe môi chảy dài trên gương mặt tuyết trắng....Diễm lệ..... – May mắn y đã đủ quyết tuyệt – May mắn có lẽ Triển chiêu không còn yêu y nữa – Khẽ vuốt bụng – Hài tử, phụ thân sẽ không để ai thương tổn con!

.....

Chạm tay vào chốt trận, đồng võng trận tan ra – Tìm được đường sống trong thời khắc cuối cùng – May mắn!!

.....

Trùng tiêu lâu lửa trận sáng cả góc trời, bạch y – nhuộm hồng – bước đi, vết máu đỏ chảy dài theo bước chân, khóe môi con nhẹ vẽ nên một nụ cười – diễm tuyệt vô song – khuyên quốc khuyên thành. Ánh trắng dịu dàng trải rộng ánh sáng dẫn lối – người kia còn sáng hơn cả ánh trăng.

9. Chương 8

Trùng tiêu lâu lửa trận sáng cả góc trời, bạch y – nhuộm hồng – bước đi, vết máu đỏ chảy dài theo bước chân, khoe môi khởi nụ cười – diễm tuyệt vô song – khuynh quốc khuynh thành. Ánh trắng dịu dàng trải rộng ánh sáng dẫn lối – người kia còn sáng hơn cả ánh trăng.

“Mèo con, đợi ta... Ta cùng hài tử sẽ đến tìm ngươi...” Bạch Ngọc Đường từ trong hồi ức đêm đó tỉnh lại – hài tử trong bụng lại bắt đầu cử động – phải chăng hài tử cảm nhận được phụ thân của nó đang thống khổ?.

Mặc dù muốn mau chóng gặp lại Triển Chiêu, thế nhưng dọc theo đường đi, Bạch ngọc đường hầu như đều là như thế này đi một chút lại phải dừng lại nghỉ chân một lúc. Y hiện tại, mặc dù tính tình như trước tiêu sái không kềm chế được, nhưng vẫn là người mang trong bụng hài nhi hơn sáu tháng, dù y không quan tâm bản thân mệt mỏi nhưng làm sao có thể để hài tử có sơ suất.

Mặc dù lặn lội đường xa trèo đèo lội suối, nhưng tận lực không bạc đãi chính mình, mệt mỗi thì nghỉ ngơi, đói bụng thì ăn; còn không quên lời căn dặn của tẩu tẩu: không được lỗ mãng vận công động võ, không được ngâm nước lạnh, không được kỳ mã xóc nảy, không được dùng khinh công. Hơn nữa để tránh né các ca ca “Đuổi bắt”, phải sửa đổi lại lộ trình – chọn đường nhỏ khúc chiết hẻo lánh mà đi, đến mã xa cũng không tọa. Cứ như vậy một đường mà đi, trước đây dùng tới khinh công chỉ mất năm ba ngày lộ trình, hiện giờ đã gần một tháng còn chưa tới.

Nhìn sắc trời, đã gần đến hoàng hôn, Bạch ngọc đường lắc đầu cười khế, thầm nghĩ: “Phải đi nhanh một chút thôi, phía trước hình như có một ngôi làng nhỏ, tốt hết là nên đến trước khi trời tối đen, rồi tìm một chỗ nghỉ trọ, nếu không...” Cúi đầu ánh mắt đầy trù mên nhìn xuống bụng mình, bàn tay khẽ vuốt lên thì thầm “Lại để tiểu tử này chịu tội cùng ngũ gia a, hài tử!!...”

Một tay đỡ thắt lưng, một tay chống dựa vào tảng đá lớn gian nan đứng lên. Nắm lấy bao quần áo, nhấc lên Họa Ảnh đang định kế tiếp tục hành trình. Lại đột nhiên nghe được cách đó không xa trong rừng cây truyền đến thanh âm cầu cứu của nữ tử, nghe giọng xem ra còn rất trẻ tuổi.

Bạch ngọc đường theo thanh âm bước đến, từ xa đã thấy một vị bạch y cô nương, tóc tai bù xù, quần áo bất chỉnh, bị một người hồng y nam tử đặt ở dưới thân, hai tay nàng bị chế trụ, một bên liều mạng giãy dụa thân thể, một bên không ngừng kêu cứu mạng.

Bạch ngọc đường thấy tình cảnh này liền biết là chuyện gì xảy ra, tự nhiên là không chút do dự rút kiếm tiến lên, hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Lúc này hồng y nhân kia cả mặt cũng không quay qua ... Chỉ hung tợn hét lớn: “Là kẻ nào? Dám phá hỏng việc tốt của đại gia?! Ngươi có biết đại gia là ai chẳng? Chấn sống có đúng hay không?”

Bạch ngọc đường cười thầm, người này hoàn toàn không biết sống chết! Khinh miệt trừng hấn liếc mắt “Ta xem kẻ chấn sống là người đi, ngươi có biết ta là ai?”

“Ngươi là ai?” Người nọ lúc này ngẩng đầu lên, hơi sững sốt khi nhìn thấy dung mạo của Bạch ngọc đường – mắt phượng, môi hồng, da trắng tuyết, gương mặt tuyệt mỹ, làn tóc đen như đang tỏa sáng dưới ánh nắng chiều làm say lòng người – một đại mỹ nhân, cái bụng to của Bạch ngọc đường thì hẳn trực tiếp không nhìn đến mà chỉ tham luyến chăm chú nhìn gương mặt của y.

Bạch ngọc đường sao nhìn được bản thân bị khinh bạc trắng trợn như vậy, cái tên cầm thú kia đang nhìn y mà chảy nước miếng a, gần từng chữ: “Bạch? Ngọc? Đường!”

Không nghĩ tới người nọ không chỉ không có bởi vì nghe thấy danh hào của y mà sợ hãi, biết khó mà lui, ngược lại còn ngửa đầu mà cười rộ lên: “Ha ha ha

, mỹ nhân nàng khi đại gia ta mất mù sao? Nghe giang hồ đồn cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường ngọc thụ lâm phong, niên thiếu hoa mỹ, khí vũ bất phạm, còn nàng a, chắc! Nữ cải nam trang, bụng mang dạ chửa, đại gia ta chẳng lẽ không phân biệt được nam nữ sao. Nói cho đại gia ta biết đi, nàng là trốn nhà đi đúng không, thôi gặp gỡ là duyên phận, nàng cứ dứt khoát đi theo ta đi, đại gia sẽ hảo hảo yêu thương nàng a, được không mỹ nhân?”

Dâm đồ kia lúc này chỉ chăm chú nhìn mỹ nhân trước mắt, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến vị tiểu cô nương đáng thương bên cạnh nữa, nhìn vẻ mặt cũng đoán ra hấn nổi lên sắc tâm với Bạch ngọc đường.

Bạch ngọc đường từ nhỏ dung mạo hơn người, khi mới ra giang hồ thì trở thành mục tiêu của nhiều kẻ, nhưng võ công của y cao cường, càng về sau càng không kẻ nào dám có ý khinh nhờn.

Mấy tháng này trong bụng có hài tử càng khiến dung mạo của y có vẻ hiền hòa hơn, thiên tính âm nhu không giống trước kia là khí vũ dương cương, càng khiến cho người khác nhìn vào sẽ nhầm y là nữ nhân cải nam trang. Y cả đời hận nhất kẻ nào dám nói y giống nữ nhân, vậy mà hôm nay dâm đồ kia một câu mỹ nhân, hai câu mỹ nhân, thật sự đã chọc giận y. Bạch ngọc đường nổi hỏa lên, rút Họa Ảnh đâm tới, lời dặn dò của Mẫn Tú Tú bị ném lên chín tầng mây.

Ai ngờ dâm đồ cũng không thèm né tránh, ngạo nghễ ngồi bất động chờ một kiếm đâm tới...

Bạch ngọc đường thấy bộ dáng của hấn như sớm có chuẩn bị, đột nhiên trong lòng cảm thấy không ổn, thâm nghĩ bất hảo, nhất thời tức giận, không có nghĩ đến có thể dâm đồ trên người có mê dược!

Lúc này có nghĩ đến xem ra cũng đã muộn chỉ thấy người nọ trong nháy mắt giơ lên tay phải, vung ống tay áo, một làn khói xanh phất ngang qua trước mắt, y không kịp bé khí, cả người như nhũn ra, đứng không vững, “Leng keng” Họa Ảnh rơi xuống, một tay chống trên đất, cố gắng duy trì ý thức...

Chỉ thấy dâm đồ bước đến gần y, liếm liếm môi, một tay vuốt sợi tóc trên mặt y, Bạch ngọc đường cả người cũng không vững, không thể tránh, chỉ có thể giương mắt lên nhìn tên khốn khiếp đang khinh bạc mình. Nhưng y không biết, trong mắt dâm đồ ánh mắt đó chẳng khác nào đang phao mị nhân a!

Người nọ càng lớn mật hơn, tiến đến sát bên tai y thổi khí: “Mỹ nhân~! Không biết tự lượng sức mình! Cho rằng mặc một thân bạch y thì đều có thể xưng Bạch ngọc đường sao? Nếu nàng thật là Bạch ngọc đường thì ta đây một thân hồng y chẳng phải là nam hiệp ngự miếu Triền chiêu sao? Nể mặt nàng là một mỹ nhân, đại gia ta không chấp nhất. A!! Càng nhìn càng thấy đẹp nha, hôm nay thật may mắn!!”

Bạch ngọc đường chỉ thấy buồn nôn, trước mắt đã một mảnh đen kịt, cảm giác ý thức cũng từ từ mơ hồ, chỉ là cảm giác cái tay dơ bẩn kia không chịu an phận mà đang sờ mặt y, miệng còn không ngừng sỉ nhục danh dự của Triền Chiêu, liền cố tránh khai: “Chớ có... bẩn... Triền chiêu... Danh... Hào...”

Cuối cùng, y không vững, nghiêng người ngã xuống, dâm đồ kia lao đến ôm lấy y vào lòng. Bạch ngọc đường chỉ nghe hấn “hắc hắc” cười hai tiếng đầy dâm tà, cảm giác thân thể bị ôm lấy khiến y cực khó chịu. Hài tử như cảm giác nguy hiểm không ngừng làm loạn lên giúp phụ thân khôi phục ý thức. Nhưng không được, ý thức càng lúc càng xa, trước khi chìm vào bóng tối trong lòng y chỉ không ngừng gọi- Miêu nhi! Miêu nhi! Người..... ở đâu? Miêu nhi!

10. Chương 9

Ý thức của Bạch ngọc đường bị giam trong bóng tối sâu thẳm, cả người không chút khí lực, hoàn toàn không thể động đậy, lúc này ngay cả việc động mí mắt cũng là một loại hy vọng xa vời. Mông lung không biết bản thân đang ở đâu, có cảm giác thân thể cùng ý thức bị tách rời ra, mặc dù cách rất gần, nhưng vô lực chạm đến...

Nhưng trong lòng Bạch ngọc đường rất rõ ràng mình xác một việc, đó chính là không thể tiếp tục ngủ, phải mau chóng tỉnh lại! Hiện tại y cần phải bảo hộ hài tử của y cùng Triền chiêu, nếu như không mau chóng phản kháng, thì không chỉ có y mà cả hài tử trong bụng cũng gặp nguy hiểm! Không! Chỉ cần còn một hơi thở cũng quyết không thể khiến kẻ khác làm hại đến hài tử! Hài tử này còn quan trọng hơn cả sinh mạng của y!

Trong cơn mê mang, bỗng nhiên cảm giác có người đang vỗ mặt mình, tựa hồ còn hô hoán gọi tên y, trong giọng tràn đầy lo lắng. Là ai? Mèo con? Không, không phải. Cũng tuyệt đối không phải là tên dâm tặc kia!

Bạch ngọc đường gian nan ép buộc chính mình nhanh tỉnh táo lại, tuy rằng thân thể vẫn bủn rủn vô lực, nhưng miễn cưỡng có thể mở hai mắt.

“Thật tốt quá, huynh cuối cùng cũng tỉnh!” Trước mắt hiện ra một thân ảnh bạch sắc – một tiểu cô nương, dáng người thanh mảnh, khuôn mặt thanh tú động lòng, sau này chắc chắn là một mỹ nhân đi, tiểu cô nương ngồi ở bên giường, thấy Bạch ngọc đường tỉnh, lập tức kinh hãi đến gần dò hỏi.

Thế nhưng Bạch ngọc đường lúc này không có thời gian để ý đến nàng, lập tức cúi đầu nhìn về phía bụng mình, cố gắng vận dụng toàn bộ khí lực nỗ lực giơ tay phải lên muốn xác minh hài tử không có chuyện gì, ai biết mê được kia được tính quá mạnh mẽ đến giờ vẫn chưa tan hết, tay y không đủ khí lực để vượt xuống bụng...

Đúng lúc này, một bàn tay tiêm nhỏ đột nhiên nắm lấy bàn tay Bạch ngọc đường di chuyển xuống phía dưới, nhẹ nhàng mà đặt lên cái bụng tròn của y, giúp y vượt ve hài tử. Cảm thụ được dưới lòng bàn tay hài tử vẫn an toàn – tuy rằng yếu ớt nhưng sinh mệnh nhỏ bé vẫn như cũ ngoan cường chống đỡ cùng y – hảo hài tử, Bạch ngọc đường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ trong nháy mắt hoàn toàn sưng sốt! Bạch ngọc đường nhất thời kinh ngạc ngẩn đầu, đôi mắt phượng mở to nhìn tiểu cô nương trước mắt. Nhưng chỉ thấy nàng mỉm cười nhìn chính mình, còn hảo hảo trấn an y: “Huynh có thể yên tâm được rồi, tiểu bảo bảo không có việc gì.”

Luôn luôn nhanh nhẹn miệng cảm mao thử Bạch ngọc đường thế nhưng lúc này kinh hãi đến nói cũng đều nói không được một câu: “Người.....ngườisao lại.... sao lại biết được?”

“Muội từng học qua y thuật, vừa rồi trong lúc huynh hôn mê muội giúp huynh kiểm tra mạch, cũng đã gần được bảy tháng đúng không?” Tiểu cô nương giải thích cho y, bỗng nhiên như nhớ ra việc gì khiến hàng chân mày nhăn lại, thật cẩn thận dò hỏi Bạch ngọc đường, ánh mắt đầy nghi vấn: “Bất quá, Ngọc đường ca ca, huynh rõ ràng là nam tử, làm sao lại có thể, ách, cái kia...”

Tiểu cô nương bất quá mười sáu, mười bảy tuổi, mở miệng hỏi loại sự tình này vẫn là có chút xấu hổ a, nàng dù chưa có kinh nghiệm, nhưng cũng biết cần phải “làm” việc gì mới có thể mang thai a, nói tới đây tiểu cô nương xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, quần bách đến không dám nhìn thẳng vào Bạch ngọc đường. Thế nhưng nàng thật sự là không nhận được a, tốt xấu gì nàng cũng có thể xem là một đại phu đi tuyệt đối không thể có chuyện đoán nhầm được, nàng có thể dùng cả tính mạng đảm bảo Ngọc đường ca ca là thân nam tử một trăm phần trăm, sao có khả năng giống một nữ tử mang thai?! Cho nên nàng phải hỏi cho rõ ràng, nếu không nàng sẽ bị ghen chết mất a.

Bạch ngọc đường nhất thời ghen lời, gương mặt đỏ đến mức sắp bốc hơi nước, y có thai chuyện này vốn y không muốn để ngoại nhân biết, hiện tại lại bị một tiểu cô nương xa lạ biết, bây giờ hay rồi nàng dĩ nhiên còn muốn truy vấn y làm sao lại có thai, cái này gọi y làm sao trả lời?! Không thể làm gì khác hơn là lung tung hồ lộng ứng phó thôi: “Việc này... Việc này nói đến nói ra rất dài...”

Đang lo lắng tiểu cô nương tiếp tục truy hỏi, nhưng bỗng nhiên y nghĩ đến một chuyện, lập tức dời đi trọng tâm câu chuyện: “Cô nương mới vừa rồi gọi ta là gì? Chúng ta trước đây quen biết sao?”

Lập tức tiểu cô nương vẻ mặt đầy ai oán nhìn y: “Ngọc đường ca ca, huynh không nhớ muội sao?”

Thế nhưng ngay lập tức như bừng tỉnh lại cái gì, vội nói “Cũng đúng, cũng đã là chuyện của mười năm trước, hình dáng muội thay đổi nhiều, huynh không có khả năng nhận ra muội a. Bất quá muội chưa từng có quên Ngọc đường ca ca nga, mặc kệ huynh có thay đổi thế nào muội đều có thể nhận ra được. Ngày hôm qua muội vừa liếc mắt một cái liền biết là huynh!”

“Mười năm trước...” Bạch ngọc đường chau mày, nỗ lực lục lọi trí nhớ tìm kiếm bóng dáng của tiểu cô nương, nhưng mười năm trước tiểu cô nương này bao nhiêu tuổi a, làm sao ngũ gia nhớ được chứ.

“Đúng rồi, huynh còn nhớ không, mười năm huynh đã cứu một tiểu khát cái bị đám lưu manh ức hiếp, không những thế còn nhận hẳn làm nghĩa muội.” Tiểu cô nương cuối cùng không thể hi vọng Bạch ngọc đường tự mình có thể nhớ ra nên đành lên tiếng nhắc lại chuyện cũ.

“Người là Nhị Nha!” Bạch ngọc đường kinh ngạc cực kỳ, thấy tiểu cô nương mãnh liệt gật đầu, thâm nghĩ, không nghĩ tới thật là tiểu nha đầu kia! Cũng khó trách chính mình nhận không ra, ai có thể nghĩ đến tiểu khát cái xanh xao vàng vọt kia cùng tiểu cô nương duyên dáng yêu kiều trước mắt, thanh lệ thoát tục mỹ nhân lại là cùng một người a.

Đều không phải trí nhớ của Bạch ngọc đường quá tốt, mười năm trước ngẫu nhiên ra tay cứu người mà đến nay còn nhớ rõ hình dáng, nghĩ Bạch Ngũ gia từ lúc ra giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, người được y cứu không đến hàng ngàn thì cũng có hàng trăm..., có thể khiến y nhớ kỹ kỳ thực cũng không nhiều lắm, chỉ là tiểu nha đầu này đối với y mà nói thì quả không giống người thường nên ấn tượng khắc sâu:

Khi đó y đang đi đến chỗ ước hẹn luận võ với người khác, trên đường gặp gỡ một đám côn đồ đang ức hiếp một tiểu cô nương ước chừng bảy tám tuổi, thế là y thuận tay cứu người, còn dạy cho đám côn đồ kia một bài học khó quên.

Sau khi hỏi chuyện mới biết được nguyên lai tiểu cô nương là một cô nhi, tên là Nhị Nha. Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện liền theo một lão tên khát lưu lạc khắp nơi, ăn xin mà sống, lão khát xem nàng như thân sinh hài tử, tuy rằng cuộc sống nghèo túng thiếu thốn đủ điều nhưng lão cũng thập phần thương yêu nàng, nhưng bất hạnh thay sau một hồi trời bão tuyết thì lão khát cái bạo bệnh qua đời, từ đó thân nhân duy nhất trên đời của nàng cũng không còn. Từ đó về sau nàng phải tự mình lo cho cuộc sống, đám lưu manh, khát cái khác thấy nàng tuổi nhỏ lại chỉ có một thân một mình liền quay sang ức hiếp nàng.

Nghe xong hoàn cảnh của tiểu cô nương, nghĩ đến một tiểu hài tử ở cái tuổi của nàng đáng lẽ phải vô ưu vô sầu nằm trong vòng tay phụ mẫu mà làm nũng, nhưng nàng không có phụ mẫu yêu thương lại còn phải trải qua sinh ly tử biệt, bị người khác ức hiếp Bạch ngọc đường nảy sinh lòng trắc ẩn.

Xem tiểu hài tử cũng thật là nhu thuận, mà chính y tại ngũ thử đứng hàng thứ năm bởi y nhỏ tuổi nhất, Bạch ngọc đường kỳ thực vẫn đều rất muốn có một đệ đệ hoặc là muội muội để chăm sóc, liền quyết định nhận nàng làm nghĩa muội.

Sau vốn định mang nàng theo bên người để thuận tiện chiếu cố, nhưng mục đích lần này là đi luận võ, mang theo một hài tử thực sự bất tiện, nàng theo chính mình cũng không an toàn. Nghĩ đến hài tử không cha không mẹ, nhân tiện để nàng theo họ của mình cũng tốt, sau y mang nàng đến gõ vào nhà một lang trung – vốn là người thật thà cũng từng được đại ca của y cứu mạng, cũng giao cho nàng một số ngân lượng rồi mới an tâm rời đi.

Nghĩ vậy, Bạch ngọc đường không khỏi âm thầm cảm khái số mệnh, mười năm trước vô tình cứu người, mười năm sau lại xuất hiện một nghĩa muội xinh đẹp, xem ra thế giới này thật quá nhỏ bé, tại nơi thâm sơn hẻo lánh này lại khiến y gặp được nàng, có thể nói là hữu duyên đi.

Đang chìm đắm trong suy tư liền bị tiểu nha đầu ức chế không được kích động lên tiếng cắt đứt: “Ngọc đường ca ca, huynh biết không? Những gì mười năm trước huynh nói với muội tới tận bây giờ muội vẫn còn nhớ rõ, huynh người nói ‘Từ nay từ nay về sau, người không phải là một cô nhi tứ cố vô thân, Ngọc đường ca ca là người thân của người, người có họ có tên, tên của người là Bạch Ảnh Nhi, nếu có người dám ức hiếp người thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp người đòi công đạo!’ từ lúc đó trở đi, Ngọc đường ca ca là thân nhân duy nhất của muội trên cõi đời này, muội hạ quyết tâm tương lai nhất định phải giống như Ngọc đường ca ca hành hiệp trượng nghĩa, cứu giúp kẻ yếu! Muội theo lang trung đại bá học y thuật cũng học cả võ công, bất quá sư phụ nói muội không có tư chất luyện võ nên chỉ dạy muội một ít công phu phòng thân, quả thật kém xa Ngọc đường ca ca ~! Bất quá muội cũng có thể hành hiệp trượng nghĩa tuyệt đối không thua Ngọc đường ca ca nga ~!”

Tiểu cô nương nói xong mi phi sắc vũ, nhìn nàng ánh mắt nhìn mình đầy sùng bái, Bạch ngọc đường không khỏi có chút lảng lảng ~ đang định nói vài câu khen nàng, khả lời còn chưa xuất khẩu, đã bị chuyện kế tiếp đả kích trong nháy mắt tâm tình rơi xuống đáy cốc, khóc không ra nước mắt a...

11. Chương 10

Tiểu cô nương nói xong mi phi sắc vũ, nhìn nàng ánh mắt nhìn mình đầy sùng bái, Bạch ngọc đường không khỏi có chút lảng lảng ~ đang định nói vài câu khen nàng, nhưng lời còn chưa kịp nói, đã bị chuyện kế tiếp đả kích, trong nháy mắt tâm tình rơi xuống đáy cốc, khóc không ra nước mắt a...

“A, để muội nói cho huynh biết chuyện ngày hôm qua đi, kỳ thực là muội cố ý giăng bẫy để dụ tên dân tộc kia: vài ngày trước hắn đi qua thôn bên vô tình nhìn thấy một vị cô nương gọi là Tú Tú liền nổi sắc tâm muốn cưỡng hiếp nàng, nghe nói hắn là ác bá nổi có tiếng trong vùng, hơn nữa trong triều đình cũng có

hậu thuẫn, quan phủ cũng không dám quản hấn, thế nên muội liền quyết định thay mặt bách tính diệt trừ gian tặc, bởi vì muội tin tưởng Ngọc đường ca ca gặp phải loại sự tình này cũng nhất định sẽ làm như vậy! Thế nhưng muội võ nghệ thấp, căn bản đánh không lại hấn, sợ dĩ nhiên nghĩ ra biện pháp này, giả vờ như bị hấn bắt giữ được, đợi lúc hấn lơ lửng phòng bị liền ra tay bắt...”

Tiểu cô nương thao thao bất tuyệt không ngừng hướng Bạch ngọc đường kể công tích thay trời hành đạo của mình, chờ mong Ngọc đường ca ca của nàng khen ngợi, thế nhưng nàng một người nói hơn nửa ngày cũng không gặp Bạch ngọc đường đáp lại, lúc này mới nhìn về phía Bạch ngọc đường, đã thấy sắc mặt Bạch ngọc đường càng lúc càng đen, tầm mắt chỉ chực nhìn mũi giấy chứ không nhìn nàng...

Bạch ngọc đường lúc này quả thực phiền muộn đến cực điểm, lúc này mới biết nguyên lai nữ tử hôm qua thất thanh kêu cứu chính là tiểu cô nương trước mắt! Thầm nghĩ: “Nàng là cố ý?! Ta còn ngu ngốc đến muốn lao ra cứu nàng, không những thế lại bị một con nhóc chưa dứt sữa cứu ngược lại, nếu đồn ra ngoài mặt mũi của Bạch gia gia sẽ ném đến tận đâu a~?!”

Tiểu cô nương lúc này mới phát giác Bạch ngọc đường bất thường, thế là vội vàng bỏ cứu lại: “Kỳ thực còn nhờ có Ngọc đường ca ca huynh đứng lúc chạy tới, nếu không muội cũng không dễ dàng ra tay được! Là muội quá lỗ mãng, đánh giá thấp võ nghệ của tên đâm tặc kia, lại sợ hấn sinh nghi, trên người không có chuẩn bị binh khí phòng thân, cho rằng chỉ dùng mê dược có thể chế phục hấn, không nghĩ tới hai tay bị hấn chế trụ, căn bản không có cơ hội ra tay, hoàn hảo có Ngọc đường ca ca huynh phân tán lực chú ý, trên người lại mang kiếm, muội mới có cơ hội chế phục hấn!”

Nghe xong nàng biện giải, Bạch ngọc đường lại càng thêm phiền muộn a: nghĩ Ngũ gia ta đi lại giang hồ, thường ngày chuyên đối phó bọn ác nhân, đừng nói là chỉ một tên, tám hay mười tên cũng chưa từng chật vật quá, dễ như trở bàn tay, hôm nay lại để cho một tiểu nha đầu vô công mèo quào ra tay còn y chỉ sắm vai phụ – phân tán lực chú ý, so với Họa Ảnh thì cái vai này của y còn ‘phụ’ hơn a!

Đầy bụng oán niệm không chỗ phát tiết, liền nhớ đến đầu sỏ của tai họa – tên ác bá kia, oán hận a, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: ” Vậy tên ác bá kia hiện tại thế nào?”

“Hừ! Tên đó dám có ý vũ nhục huynh nên muội một kiếm chém hấn.”Tiểu nha đầu giả vờ nói tỏ ra thật nhẹ nhàng, kỳ thực đến bây giờ trong lòng còn sợ hãi, nàng thế nhưng lần đầu tiên sát nhân a! Nhưng cũng đáng, nàng có thể không tính nợ hấn muốn nhục nàng nhưng hấn dám có ý đồ đâm tà với Ngọc Đường ca ca của nàng, Quyết không thể tha thứ!!

A ! Bạch ngọc đường thật muốn ngửa đầu lên trời hét thật to, hận không thể đem tên ác bá kia băm thành vạn mảnh! Hấn dám giở trò trên đầu ngũ gia lại dễ dàng bị một nữ nhân một kiếm chém chết, thật sự là phế vật, đại phế vật! Cái tên đâm tặc chết tiết kia người sống lại cho ngũ gia.Lúc này Bạch ngọc đường quả thật vô cùng bi phẫn quả thực muốn dùng Họa Ảnh đào một cái hố trên mặt đất để y chui vào luôn đi!

Vừa nghĩ lại phát giác không thích hợp, sao nha đầu kia không bị trúng mê dược của đâm tặc?”Hấn có đối với người sử dụng mê dược sao?”

“Muội sớm biết ác bá kia lúc hành động có thói quen dùng mê dược để dễ khống chế nạn nhân, sợ dĩ sớm có phòng bị, trước đó đã ăn giải dược.”Cho rằng Ngọc đường ca ca là ở lo lắng cho mình, không khỏi tâm trạng kích động, không khỏi cố ý giải thích cho rõ ràng, thật rõ ràng a! Cả cái kế hoạch đầy chỗ hỏng này chỉ có điểm này đáng để nàng tự hào đi, thế là lập tức nói cho Bạch ngọc đường biết nàng là có chuẩn bị không cần lo lắng, đáng tươi cười càng thêm kiêu ngạo tới chói mắt.

Biểu tình của nàng lúc này đã hoàn toàn đánh bại Bạch ngọc đường, nhất thời y nhớ tới ác bá kia bộ dáng cũng là có chuẩn bị trước mới ra tay! Nguyên lai cả vở kịch chỉ có một mình y giống như một kẻ ngu si không hề phòng bị mà lao đầu vào tự chuốc lấy khổ! Lão thiên gia! Đây rốt cuộc là lỗi của ai a?!!! Anh danh một đời của ngũ gia ta tiêu tan cả rồi!

Phát hiện khuyên bảo vô hiệu, trái lại Ngọc đường ca ca thần tình càng lúc càng ‘thê thảm’, thậm chí không thèm nhìn đến nàng! Tiểu cô nương thật sự hoảng a, nhất thời luống cuống cũng không biết nên nói cái gì cho tốt nha, nàng quả thật không biết bản thân đã nói sai gì nhưng nhìn sắc mặt Ngọc Đường ca ca càng lúc càng kém thì nàng khẳng định là lỗi của nàng – nhất định là nàng sai.

(Ngọc nhi: cái lí luận gì kì zậy hả?!!!!!! lần đầu nghe đó @.@)

Tiểu cô nương đáng thương không biết nên làm sao. Phải dời đi trọng tâm câu chuyện, thế nhưng ai nói cho nàng biết đi nên nói cái gì mới khiến Ngọc Đường ca ca vui vẻ a?

Tiểu nha đầu khấn trương cúi đầu, len lén quan sát Bạch ngọc đường từ ngón chân tới từng sợi tóc, muốn từ trên người y tìm kiếm tư liệu sống có thể giúp nàng làm trọng tâm câu chuyện khiến Ngọc Đường ca ca hài lòng, mà lúc này trên người Bạch ngọc đường nơi đáng chú ý nhất là cái bụng bầu gần bảy tháng đi, và dĩ nhiên cũng rơi vào mí mắt của nàng.

Tiểu cô nương nhất thời linh cơ khẽ động, nhớ tới vừa rồi Ngọc đường ca ca khi mới tỉnh lại, tựa lập tức khấn trương xem xét hài tử trong bụng, nhìn như vậy cũng đủ biết y coi trọng hài tử đến thế nào, nói vậy đối với phụ thân của bảo bảo nhất định càng là tình thâm ý trọng, nếu là cùng Ngọc đường ca ca nói đến chuyện của hần, hần là sẽ làm Ngọc đường ca ca hài lòng đi. (Sai lầm=))

Tuy rằng nghĩ đến trong lòng Ngọc đường ca ca có đã có người, khiến nàng rất là thương tâm, nhưng chỉ cần người kia có khả năng khiến Ngọc đường ca ca của nàng cả đời hạnh phúc, chính nàng cũng liền cảm thấy mỹ mãn, thế là nàng cẩn thận mở miệng hỏi: “Cái kia... phụ thân của bảo bảo... Là Triển chiêu?”

Bạch ngọc đường vừa nghe lời này, nhất thời quay sang mở to đôi mắt phượng đầy kinh ngạc nhìn nàng: “Người làm sao biết?” Nhân thần lãnh liệt như muốn xuyên thủng qua người nàng!

Bạch Ảnh Nhi nhất thời vừa hoảng hốt, bất quá trong lòng cũng thầm nhủ may mắn Ngọc đường ca ca cuối cùng đã chịu mở miệng nói chuyện, xem ra trọng tâm câu chuyện này thật đúng là không có chọn sai, liền tiếp tục cố gắng phát huy a: “Đúng vậy a Ngọc đường ca ca, lúc huynh hôn mê vẫn luôn miệng gọi tên Triển Chiêu, xem ra muội thật sự đoán không sai a ~!”

Trời ạ! Bạch ngọc đường ta thực sự là không cần sống tiếp nữa! Bạch ngọc đường hiện tại phi thường, phi thường hối hận chính mình đương sơ nhất thời nhẹ dạ mà ra tay cứu nàng, thậm chí lúc đó dường như bị ma quỷ ám mới nhận nàng làm muội tử! Tại đây trước mặt một tiểu nha đầu, Bạch gia gia ta tôn nghiêm hình tượng căn bản là không còn sót lại chút gì nữa a! Lão thiên gia! Nếu có mắt thì giáng ngũ lôi xuống tạt chết ta đi. Aaaaaaaa!!!!

Đầu tiên là giống như một kẻ ngu si đâm đầu vào cứu kẻ không cần cứu, lại bị nha đầu kia phát hiện đường đường một đại nam nhân lại có thai, hiện tại tốt quá rồi, chính mình lại như nữ tử trong mộng gọi tên tình lang lại còn để nàng nghe thấy! Lúc này Bạch ngọc đường chỉ thầm nghĩ... đâm đầu vào tường chết đi, xong hết mọi chuyện! Cũng khá hơn so với việc tiếp tục mất mặt a!

Không được! Phải hỏi cho rõ lúc hôn mê ngũ gia ta còn nói gì nữa không a, cầu trời phù hộ nghìn vạn lần cũng đừng nói thêm cái gì ngôn ngữ phóng dăng mới tốt, “Ta chưa nói chuyện khác đi?” Bạch ngọc đường cẩn cẩn dục dục hỏi. Trong lòng còn không ngừng suy nghĩ: ta nên giết nàng diệt khẩu hay nên giết chính mình để diệt chứng cứ.

(Ngọc nhi: >_<>

Tiểu cô nương cau mày, nỗ lực suy nghĩ một chút, có vẻ chuyện này rất quan trọng với Ngọc đường ca ca a: “Cái khác muội cũng không có nghe rõ ràng, tựa hồ còn nói ... Cái gì mèo con ...”

Hồ ~, hoàn hảo không có nghe rõ ràng, Bạch ngọc đường thở dài một hơi.

Đa ta các vị thần phật trên cao!!!!

Thấy sắc mặt Bạch ngọc đường hơi tốt lên một chút, cho rằng mình đã ‘hốt thuốc đúng bệnh’, thế là Ảnh Nhi âm thầm tính toán ‘hốt’ thêm một thang nữa: [người bình thường đều thích nghe người khác tán thưởng người trong lòng, ta cũng cần uốn cong ba tất lưỡi mà ‘tán’ Triển chiêu mới được, Ngọc đường ca ca nhất định sẽ thích!] thế là tiểu cô nương bắt đầu thao thao bất tuyệt:

“Ngọc đường ca ca, huynh nói mèo con... Không phải là Triển chiêu – hoàng thượng ngự phong ngự miếu Triển chiêu chứ, người giang hồ tôn xưng nam hiệp Triển Chiêu, muội nghe qua thật nhiều sự tích anh hùng của y nha ~, nghe nói y võ công tuyệt đỉnh, nhân phẩm cũng vô cùng tốt, giống như huynh là một vị nghĩa sĩ, chân chính anh hùng! Nghe nói giờ y đang ở khai phong trợ giúp Bao thanh thiên Bao đại nhân, thân ở công môn cũng không mất hiệp nghĩa, vì dân chúng mà làm việc, là một quan tốt hiếm có a ~! Ngọc đường ca ca huynh thực sự là hảo phúc khí a ~!” Để có hiệu ứng chân thực, một mặt nói một mặt cố gắng ‘diễn’

sao cho vẻ mặt lộ thật rõ ra sự kính ngưỡng – quả là dụng tâm lương khổ. Thầm nghĩ nếu là có người nói Ngọc đường ca ca của nàng như vậy, nàng nhất định hài lòng đến nằm mơ cũng cười! Ngọc đường ca ca nhất định hài lòng đi!

(Ngọc Nhi:*khinh bỉ* Người ngu ngốc a? Ảnh Nhi: *chớp mắt*sao? Ta sai gì?

Ngọc Nhi:*lắc đầu, thở dài* nếu có bị Họa Ảnh băm xác cũng xứng đáng, ta không liên quan)

Bạch ngọc đường nghe được cuối cùng ba chữ “Hảo phúc khí “, nhất thời khí tuyệt, Bạch Ngũ gia ta là ai a – Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường!? Có điểm nào so ra kém thối miêu kia, vì hấn mà chịu ủy khuất bản thân sinh hài tử, dĩ nhiên bây giờ còn nói giống như ngũ gia ta trèo cao, bám lấy hấn hưởng vinh quang! Lập tức giận dữ công tâm, hét lớn một tiếng: “Không được nói nữa!” Trước mắt tối sầm, liền triệt để hôn mê...

(Ngọc Nhi: thấy chưa? Xong phim!!!)

Tiểu cô nương vốn định nói cho Bạch Ngọc Đường vui vẻ, không nghĩ tới vừa nói xong đã phản tác dụng khiến y tức giận hôn mê bất tỉnh, lập tức luống cuống tay chân, kinh hô một tiếng! Vội nhào tới bên giường, khẩn trương trên dưới kiểm tra một phen...

Thấy Ngọc Đường ca ca của nàng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhớ tới hình như lúc mới gặp lại hình như cũng là như vậy suy yếu đi, bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận một chút, nàng ngồi bên giường lay động trứ gọi y, khóc đến lê hoa đái vũ: “Ngọc đường ca ca, huynh đừng làm muội sợ a! Muội không bao giờ ... nhắc tới Triển chiêu kia nữa là được rồi ... Ô ô ô... Huynh tỉnh tỉnh a... Ô ô ô... Huynh đừng nóng giận... Triển chiêu kia nhất định là đối với huynh không tốt đi? Hấn khiến cho huynh vì hấn thương tâm tiêu tụy thành như vậy cũng chẳng quan tâm... Ô ô ô... Làm cho huynh mang thai rồi phải tay bỏ đi, khiến huynh khí hư thể nhược, là hấn bỏ lại huynh một người đứng ở vùng hoang vu dã ngoại này tự sinh tự diệt đi? Thực sự là một tên đại hỗn đản! ... Ô ô ô... Cái gì ngự miêu chứ? Muội xem ra là tử miêu, lạn miêu, thối miêu mới đúng! ... Ô ô ô... Thối Triển chiêu...” Vừa mắng vừa khóc vừa lung lay nửa ngày, chính là không gặp Bạch ngọc đường tỉnh lại.

Tiểu cô nương càng nghĩ càng giận, mạnh đứng dậy! Phất tay áo lên trên mặt, lau khô lệ ngân, mắt lộ ra hung quang, Lấy tất cả được tùy thân nhét vào tay áo, nhắc tay lấy kiếm trên tường quay đầu hướng ngoài cửa đi... Đẩy cửa ra thì lại quay đầu về thâm tình nhìn Bạch ngọc đường vẫn mê man trên giường, ánh mắt kiên định nói đến: “Ngọc đường ca ca, huynh yên tâm! Muội sẽ không nhượng bất luận kẻ nào thương tổn huynh, muội bây giờ sẽ thay huynh đi giáo huấn cái kia lang tâm cầu phế phao thê khí tử!” (bỏ vợ bỏ con =)))

Nói xong liền kiên quyết xoay người phất tay áo rời đi. Nhắm thẳng hướng khai phong vì Ngọc Đường Ca ca của nàng đòi công đạo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mieu-thu-du-tu-thanh-thuyet>